

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΙΟΥΝΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 353 ΔΡΧ. 200

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

**Αντί για το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος
εγχείρηση στους σοβινιστές υπέρ "ορθόδοξου τόξου"**

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

Με τον ίδιο ξαφνικό τρόπο που οι ρωσόδουλοι κήρυξαν την ελληνοτουρκική "ειρήνη" ύστερα από 25 χρόνια ελληνοτουρκικής έχθρας, έτσι ξαφνικά κήρυξαν τώρα "τη δημοκρατία" στην ίδια την Ελλάδα.

Μετά από 20 χρόνια σχεδόν αδιάλειπτης εξουσίας, κι αφού ήταν αυτό το πρώτο και μοναδικό κόμμα που κατ' εντολή του πατριάρχη του Παπανδρέου περιέλαβε την ορθοδοξία στις ιδεολογικές του αρχές, το ΠΑΣΟΚ αποφάσισε μέσα σε λίγες μέρες να αναγνωρίσει τον πολίτη σαν πολίτη και να τον απελευθερώσει από την υποχρέωσή του να σέρνει και να επιδεικνύει στην ταυτότητά του τη σχέση του με τον ορθόδοξο θεό.

Καμιά μαζική ζύμωση δεν προηγήθηκε της απόφασης, κανένα κίνημα διαμαρτυρίας δημοκρατών μπροστά στον επελαύνοντα μεσαίωνα, καμιά απολύτως κοινοτική επέμβαση. Επρόκειτο για μια ανέλπιστα δωρεά στους λίγους μισοπαράνομους δημοκράτες αυτής της χώρας που βγήκαν από τις σπηλιές όπου χρόνια κρύβονταν περιφρονημένοι για να χειροκροτήσουν χαρούμενοι τον νέο ηγεμόνα, σίγουροι για τη

νέα εποχή.

Στο Ελσίνκι αυτοί ήταν καχύποπτοι. Με το τελευταίο δόρο βεβαιώθηκαν: Ώστε τελικά ο Σημίτης ήταν δικός τους και φαίνεται πως και χρόνια τώρα απλά έκανε τακτική με τους σοβινιστές. Έτσι αποφάσισαν να βγουν στο πλάι του και να στηρίξουν τη "νέα γραμμή".

Έρθε φαίνεται η ώρα της δημοκρατικής εκδίκησης.

Πολύ ωραίο για να είναι αλη-

θινό.

Όχι, κύριοι. Έρθε η ώρα για να ακινητοποιήσουν και να εγχειρήσουν οι ρωσόδουλοι το άγριο σοβινιστικό σκυλί, αυτό τον σύμμαχο που τους έφερε στην εξουσία και που τώρα πρέπει να ευνοχηστεί και να μάθει ποιο είναι το αφεντικό και ποιος είναι ο σκύλος. Οι φοβισμένοι και ανυποψίαστοι δημοκράτες θα χρη-

συνέχεια στη σελ. 6

Ο Κόκκαλης σώνει τον Σπηλιωτόπουλο

Για να σώσει τον Σπηλιωτόπουλο, δηλαδή το κύρος του Καρμανλή, το καθεστώς άρχισε να τον χτυπάει μέσω του Flash σαν ομοφυλόφιλο. Άρχισε δηλαδή να εμφανίζει τον Κόκκαλη σαν κύριο εχθρό του Καραμαν-

συνέχεια στη σελ. 4

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

σελ.4

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ σελ.2

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET

Η ΟΑΚΚΕ αποφάσισε να εκμεταλλευτεί τις δυνατότητες που προσφέρει το διαδίκτυο για τη διάδοση της πολιτικής της γραμμής και τη διεύρυνση των επαφών της. Η διεύθυνση του νέου site της ΟΑΚΚΕ στο Δίκτυο είναι

<http://compulink.gr/oakke>

και η διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail) όπου μπορείτε να μας στέλνετε τα μηνύματά σας είναι:

oakke@compulink.gr

Στη σελίδα μας θα βρείτε τα άρθρα του τελευταίου φύλλου της Νέας Ανατολής, καθώς και σημαντικά άρθρα προηγούμενων φύλλων.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Οι αναγνώστες της Νέας Ανατολής έχουν παρακολουθήσει μέσα από τα φύλλα της τη μάχη των Λιπασμάτων που δόθηκε από τους εργαζόμενους και την Επιτροπή Σωτηρίας σε πολιτικό επίπεδο και δίνεται σ' αυτή τη φάση στο δικαστικό επίπεδο τόσο μέσα στη χώρα, όσο και στην Ευρώπη.

Οι δικαστικές προσφυγές των εργαζομένων είχαν μία νίκη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ότι δηλαδή η αναφορά τους προωθήθηκε για εξέταση σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Όμως είχαν και μία ήττα στο εσωτερικό, γιατί δεν τους δόθηκε ως ασφαλιστικό μέτρο η δέσμευση του ποσού των 600.000 δρχ. από τα κεφάλαια της εργοδότης ΣΥΕΛ για την εξασφάλιση των οικονομικών τους απαιτήσεων απέναντι στην εταιρεία. Η απορριπτική ωστόσο απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων έδειχνε μέσα από τις ίδιες τις αντιφάσεις της, την πολιτική επέμβαση. Μία δικαστική νίκη των θυμάτων του σαμποτάζ σε μία περίοδο που ετοιμάζονται κι άλλες βιομηχανίες για κλείσιμο θα προκαλούσε μία χιονοστιβάδα ανάλογων αιτήσεων και αγωγών σε όλους αυτούς που θα βρεθούν στο δρόμο τους. Αυτή είναι μία εξέλιξη που θα προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να την αποτρέψουν οι σαμποταριστές.

Στις 23/5 δικάστηκε η αγωγή των εργαζομένων των Λιπασμάτων εναντίον της ΣΥΕΛ και της "Προτύπου" με αίτημα την οικονομική αποζημίωση των εργαζομένων επειδή οι απολύσεις τους ήταν άκυρες για δύο λόγους:

Πρώτον, γιατί η επιχείρηση έκλεισε άδικα χωρίς να υπάρχουν οι οικονομικοί όροι για το κλείσιμο παρά μόνο η κρατική πίεση στην οποία υπέκυψε η διοίκηση της ΣΥΕΛ. Παράλληλα, η κρατική Πρότυπος, θυγατρική της Εθνικής και ιδιοκτήτρια του χώρου όπου ήταν εγκατεστημένο το εργοστάσιο, εμπόδισε τη λειτουργία του με την άρνησή της να παρατείνει τη μίσθωση αυτού του χώρου ώστε να ανανεωθεί η άδεια λειτουργίας και να συνεχιστεί η παραγωγική του δραστηριότητα. Η Πρότυπος κάτω από τις οδηγίες Λαλιώτη και με το πρόγραμμα της ανάπτυξης ήταν το όργανο της εκτέλεσης του σαμποτάζ εναντίον του εργοστασίου. **Δεύτερον**, γιατί η ΣΥΕΛ είχε πάρει επιχορήγηση από τον ΟΑΕΔ αναλαμβάνοντας την υποχρέωση να απασχολήσει τους εργαζόμενους για ορισμένο χρονικό διάστημα και συγκεκριμένα για ένα επιπλέον εξάμηνο από την ημερομηνία που έγιναν οι απολύσεις. Την υποχρέωση της

αυτή η ΣΥΕΛ δεν την τήρησε. Η δικαστική αυτή μάχη με καθαρά πολιτικό χαρακτήρα, αποκάλυψε σε βάθος τη βρώμικη σαμποταριστική πολιτική της κλίμας Σημίτη-Λαλιώτη στη βιομηχανία, και τη χυδαία στάση των δορυφόρων τους στο συνδικαλιστικό χώρο.

Στη δίκη είχαν καλεστεί με δικόγραφο από τους εργαζόμενους η ΓΣΕΕ, το ΕΚΠ και το Σωματείο των Λιπασμάτων, δηλαδή η διοίκησή του, οι Τσιρμούλας, Ξωμερίτης και σία, που είναι ό,τι έχει απομείνει από αυτό το σωματείο σφραγίδα, αφού όλοι οι εργαζόμενοι το έχουν εγκαταλείψει κι έχουν συσπειρωθεί στην Επιτροπή Σωτηρίας. Τόσο ο Τσιρμούλας, όσο και ο Ξωμερίτης και οι υπόλοιποι έχουν πάρει σαν αντάλλαγμα για το ξεπούλημα των συναδέλφων τους διοικητικές θέσεις στα Λιπάσματα Καβάλας.

Ούτε ένας από αυτούς όλους δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο. Την προηγούμενη της δίκης όμως και σε συγκέντρωση της Επιτροπής Σωτηρίας που έγινε στο ΕΚΠ με παρουσία 90 περίπου εργαζομένων για να συζητηθούν τα θέματα που αφορούσαν τη δίκη, έκαναν την εμφάνισή τους ο Μπεάζογλου (!) και ο Νουφαρίτης επίσης του ψευτοΚΚΕ, μέλος της διοίκησης του ΕΚΠ καθώς και ο επικεφαλής του ψευτοΚΚΕ στο εργοστάσιο Πολίτης.

Ο Μπεάζογλου προσπάθησε να πείσει την αίθουσα ότι το κόμμα του στήριζε πάντα τον αγώνα των εργαζομένων για να μείνει ανοιχτό το εργοστάσιο και τους κάλεσε να παραβρεθούν στον επόμενο Δημοτικό Συμβούλιο της Δραπετσώνας όπου αυτός θα εισηγούνταν να τους δοθεί οικονομική ενίσχυση! Η διάθεση των εργαζομένων φάνηκε από την αρχή όταν ο Μπεάζογλου ανέβηκε για να μιλήσει. Αφού τέλειωσε την τοποθέτησή του ο Μπεάζογλου, ο σ. Γ. Νικολόπουλος, μιλώντας εκ μέρους της Επιτροπής Σωτηρίας, τον κατάγγειλε για τα ψέματα που ήθε να πει και του θύμισε ποια ήταν η θέση του ίδιου και του κόμματός του και τον κατάγγειλε ότι αυτός είναι ο δολοφόνος που καταθέτει στεφάνια στον τάφο του ίδιου του θύματός, αφού ήταν αυτός που μπλοκάρισε τον εκσυγχρονισμό του (σ' αυτό το σημείο ξέ-

σπασαν χειροκροτήματα στην αίθουσα). Πάντως ο Γ. Νικολόπουλος ξεκαθάρισε ότι δεν θα υπήρχε αντίρρηση για οποιαδήποτε βοήθεια ήταν διατεθειμένος οποιοσδήποτε να προσφέρει. Φάνηκε ότι ο Μπεάζογλου ήθελε να βοηθήσει τους εργαζόμενους μόνο εφόσον αυτοί πήγαιναν στο "γήπεδο" του, γιατί σε ό,τι αφορά τη δίκη το μόνο για το οποίο τοποθετήθηκε με σαφήνεια ήταν ότι θα έπρεπε να επιδιωχθεί η αναβολή της (!) προφανώς για να μπορούν να αποφασίσουν με ηρεμία ο ίδιος και το κόμμα του, αν θα υποστήριζαν ή όχι το δικαστικό αγώνα!!!

Δεύτερος εμφανίστηκε και τοποθετήθηκε λαύρος ο αρχιτραμπούκος του ψευτοΚΚΕ Νουφαρίτης, ο οποίος πήρε το λόγο για να πει ότι πρέπει να "ξέρουμε ποια δύναμη κλείνει τα εργοστάσια", και αυτή δεν είναι άλλη από την "πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης". Όπως ο Μπεάζογλου έδειξε τη δυσφορία του για τη δικαστική μάχη, έτσι και ο Νουφαρίτης επέκρινε το "δικαστικό δρόμο" γιατί, όπως είπε, ο αγώνας πρέπει να δίνεται στους δρόμους.

Τον Μπεάζογλου προσπάθησε να στηρίξει από κάτω σαν "εργάτης" ο Πολίτης μιλώντας για αποκλεισμό του "Κ"ΚΕ επειδή τάχα η ΟΑΚΚΕ προσπαθεί μέσα από την Επιτροπή Σωτηρίας να επιβάλλει την αντιΚΚΕ πολιτική της.

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος σηκώθηκε από το ακροατήριο και απάντησε στον Νουφαρίτη στιγματίζοντας την ωμή πραξικοπηματική του πολιτική παρέμβαση που ήθελε να επιβάλλει μία άλλη πολιτική γραμμή σε μία συγκέντρωση που είχε το χαρακτήρα της προετοιμασίας της δικαστικής μάχης και όχι συζήτησης σε αμφιθέατρο. Επίσης, επέστρεψε τις κατηγορίες του Πολίτη, λέγοντας ότι η ΟΑΚΚΕ ποτέ δεν αποκλείσε κανέναν που έκφρασε τη θέλησή του να βοηθήσει στον αγώνα για την επιβίωση του εργοστασίου. Την τοποθέτηση του Η. Ζαφειρόπουλου επιδοκίμασαν οι εργαζόμενοι.

Η παρουσία αυτή του ψευτοΚΚΕ δια των εκπροσώπων του φανερώνει τη δυναμική του κινήματος των ανέργων και την ανησυχία τους τόσο για τις αλυσιδωτές αντιδράσεις που μπορεί να έχει αυτό το κίνημα στα άλλα εργοστάσια, όσο και για το θόρυβο που δημιουργείται με τις δίκες και κυρίως με την προσφυγή στην

Ευρώπη. Αποκάλυψε το φόβο τους για την καταγγελία του σκανδάλου του σαμποτάζ.

Η βρώμικη στάση τους αποκάλυφθηκε την επόμενη μέρα με την παντελή απουσία τους στη δίκη.

Η Επιτροπή Σωτηρίας με προηγούμενη κινητοποίησή της είχε ενημερώσει για τη δικαστική μάχη με αφίσα κάλεσμα που κολλήθηκε στον Πειραιά.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ 23 ΜΑΗ

Στην αίθουσα του δικαστηρίου είχαν συγκεντρωθεί γύρω στους εβδομήντα εργαζόμενους. Ο δικηγόρος των εργαζομένων Κ. Παπαδάκης εξέτασε ως μάρτυρα για τη στήριξη των επιχειρημάτων της αγωγής, τον σ. Γ. Νικολόπουλο ως μέλος της Επιτροπής Σωτηρίας (υπάρχει η δυνατότητα για ένα μόνο μάρτυρα σε αυτές τις δίκες). Οι ερωτήσεις περιστράφηκαν γύρω από τους λόγους που οδήγησαν το εργοστάσιο στο κλείσιμο και τις ευθύνες της ΣΥΕΛ. Ο Νικολόπουλος απέδειξε ότι η εργοδοσία υποτάχθηκε στον κρατικό μηχανισμό παίρνοντας σε αντάλλαγμα ανώτερες διοικητικές θέσεις στα Λιπάσματα Καβάλας. Η δίκη αυτή πολιτικά αποκάλυψε τη διοίκηση της ΣΥΕΛ, σαν τμήμα της αστικής τάξης που εγκατέλειψε τον αγώνα για την επιβίωση του εργοστασίου, αγώνα που αρχικά έδινε σε μέτωπο με τους εργαζόμενους, για τα προνόμια που της πρόσφερε ο σοσιαλφασιστικός κρατικός μηχανισμός.

Καταρρίφθηκε το επιχείρημα της ΣΥΕΛ ότι το κλείσιμο οφειλόταν σε λόγους ανωτέρας βίας, δηλαδή αφενός στην κακή οικονομική πορεία του εργοστασίου, και αφετέρου στις πιέσεις από τους κατοίκους της περιοχής και την τοπική αυτοδιοίκηση. Σε ό,τι αφορά το πρώτο θέμα αναφέρθηκε ότι ο πρώτος ισολογισμός έκλεισε κερδοφόρα, ενώ λίγους μήνες πριν τη διακοπή των εργασιών έγινε μία παραγωγική επένδυση υψηλού κόστους, η ανατομική του κεντρικού λέβητα του εργοστασίου. Επίσης, ότι η Εταιρεία είχε πάρει δάνειο από την Εμπορική Τράπεζα το οποίο εξοφλούσε με γοργούς ρυθμούς, προκαταβάλλοντάς τους.

Αποδείχθηκε επίσης ότι η ΣΥΕΛ δεν έδωσε τη μάχη για την παράταση του μισθωτηρίου της Προτύπου στα δικαστήρια, αφού περίμενε αυτό το ζήτημα να λυθεί με πολιτική συναίνεση και ήθελε να αποφύγει την αντιπαράθεση στις

δικαστικές αίθουσες. Ο Γ. Νικολόπουλος ανέφερε ότι η διάρκεια των επαγγελματικών μισθώσεων που προβλέπεται και προστατεύεται από το νόμο είναι εξαετής. Στην προκειμένη περίπτωση η μίσθωση είχε συμφωνηθεί με απαίτηση της Προτύπου για διετία, με την προοπτική να της δοθεί στη συνέχεια ο χώρος για ανάπτυξη. Αν η ΣΥΕΛ είχε προσφύγει έγκαιρα στα δικαστήρια, είχε πολύ σοβαρές πιθανότητες να δικαιωθεί. Όμως μόνο στο τέλος έκανε αυτή τη δικαστική προσφυγή, και δεν παρουσιάστηκε με τους δικηγόρους της την ημέρα της δίκης, αφήνοντας την υπόθεση να ματαιωθεί. Εγκατέλειψε δηλαδή πλήρως την υπόθεση, τη στιγμή μάλιστα που ήταν σαφές πως ούτε είχε ξεκινήσει καμία εργασία ανάπτυξης στην περιοχή, ούτε καν είχε ανατεθεί οποιαδήποτε προπαρασκευαστική μελέτη, ώστε να μπορέσει η Πρότυπος να στηρίξει την αξίωσή της για απόδοση του χώρου. Μόλις το Γενάρη του 2000, μετά το κλείσιμο του εργοστασίου δηλαδή εκπονήθηκε από το Πολυτεχνείο μία προκαταρκτική έρευνα, που μέχρι σήμερα δεν έχει ενταχθεί σε κανένα πρόγραμμα υλοποίησης έργων, ελληνικό ή ευρωπαϊκό.

Μάλιστα, παραβιάζοντας το νόμο για τις ομαδικές απολύ-

συνέχεια στη σελ. 10

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

«*Συνεργάτες του Πρωθυπουργού εκτιμούν ότι ο κ. Σημίτης έχει βαθύτατα ενοχληθεί από “τον αντιευρωπαϊκό και ακραία συντηρητικό λόγο που εκπέμπει η εκκλησιαστική ιεραρχία”, τον οποίο ερμηνεύει ενδεχομένως ως μια απόπειρα ιδεολογικής ποδηγέτησης της κοινωνίας μας. Λέγεται μάλιστα ότι ο κ. Σημίτης αισθάνθηκε το ποτήρι να ξεχειλίζει όταν άκουσε τον Αρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο να αποκαλεί “μαϊμούδες” την πολιτική ηγεσία της χώρας, να χαρακτηρίζει “στρουθοκαμηλισμό” την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησής του και να ονομάζει “ευρωλιγούρηδες” τους διανοούμενους που προωθούν τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας» (Το Βήμα, 28-05-2000).*

Σ' αυτό το χαρακτηριστικό απόσπασμα από άρθρο του Ι. Πρετεντέρη συνυπάρχουν ταυτόχρονα το πρόσχημα και η πραγματική αιτία της πρόσφατης σύγκρουσης για τις ταυτότητες.

Το πρόσχημα και η αφορμή για το χτύπημα Σημίτη είναι ο (πολλάκις δηλωμένος από τον ίδιο τον αρχιεπίσκοπο) ακραίος αντιευρωπαϊσμός του Χριστόδουλου. Έτσι, ο Σημίτης παράλληλα (αν και δεν ήταν αυτός ο βασικός σκοπός του) φαίνεται και στα μάτια των Ευρωπαίων ως υπερασπιστής του φιλευρωπαϊσμού στην Ελλάδα.

Η αληθινή αιτία είναι όμως άλλη, και βρίσκεται κρυμμένη σε δύο φρασούλες: “απόπειρα ιδεολογικής ποδηγέτησης της κοινωνίας μας” και, κυρίως, το ότι ο Χριστόδουλος “χαρακτηρίζει “στρουθοκαμηλισμό” την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησής”.

Αντικείμενο του άρθρου αυτού όμως δεν είναι το θέμα των ταυτοτήτων. Αυτό αναλύεται σε άλλο άρθρο της εφημερίδας μας. Εδώ αυτό που μας ενδιαφέρει, και γι' αυτό το εντοπίσαμε ως τέτοιο, είναι ότι το χτύπημα Σημίτη στο σοβινισμό που εκφράζει η επίσημη Εκκλησία αποτελεί μία από τις πιο πρόσφατες εκφράσεις του φαινομένου που έχουμε ονομάσει “ρώσικη ειρήνη” στις δυο πλευρές του Αιγαίου. Ο Σημίτης χτυπάει το Χριστόδουλο ως εκφραστή ενός μη ελεγχόμενου και ακραίου, σε ορισμένες περιπτώσεις, σοβινισμού, που δεν το ‘χει σε τίποτα να χαλάσει εκεί που δεν το περιμένει κανείς την προσεκτικά μαγειρεμένη σούπα της πρόσφατης ελληνοτουρκικής “φιλίας”. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το να ο Χριστόδουλος είναι στην πολιτική Σημίτη ή τα λέει για να εκφράσει την σοβινιστική βάση του.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΑ ΣΤΕΝΑ

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Εδώ και δεκαετίες διακαής πόθος της σοσιαλμπεριαλιστικής Ρωσίας είναι, προκειμένου να έχει ελπίδες επιτυχίας η επίθεσή της στην Ευρώπη, η ανεμπόδιση κάθοδος του στόλου της στις λεγόμενες “θερμές θάλασσες”: Εύξεινο Πόντο, Αιγαίο, Μεσόγειο. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι η ελεύθερη διόδος των Στενών του Ελλήσποντου και του Βόσπορου, τα οποία ανήκουν στην Τουρκία και, με βάση τη Συνθήκη του Μοντρέ, είναι στρατιωτικοποιημένα, διαθέτουν δηλαδή και στις δύο πλευρές τους πυροβολαρχίες ικανές να πλξούν σοβαρά κάθε διερχόμενο πολεμικό πλοίο.

Η Τουρκία όμως είναι από τις πρώτες χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ και έχει σοβαρή αντιρώσικη παράδοση, παρά τους κατά διαστήματα εναγκαλισμούς της

αστικής της τάξης με τη ρώσικη αρκούδα. Στρατηγικός στόχος, λοιπόν, της Ρωσίας είναι: α) Να ουδετεροποιήσει την Τουρκία, πράγμα που θα σημαίνει ελεύθερη διόδο για τον πολεμικό της στόλο με στόχο την περικύκλωση της Ευρώπης. Αυτός όμως είναι ο μίνιμουμ στόχος. Η Ρωσία έχει επανειλημμένα αποδείξει ότι τα θέλει όλα δικά της. Άρα, ο μάλιστα στόχος είναι: β) Να πάρει την Τουρκία μαζί της, να τη μετατρέψει από αντίπαλο σε σύμμαχό της, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να τη φέρει σε στρατηγική σύγκρουση με την Ευρώπη, να την κάνει να μισήσει την Ευρώπη. Συμμαχία, επομένως, στο εσωτερικό της Τουρκίας με ό,τι πιο αντιευρωπαϊκό, άρα με τους ισλαμιστές και τους εθνικοφασίστες. Χτύπημα των πιο ευρωπαϊκών δημοκρατικών δυνάμεων ή, έστω, σούρσιμό τους σε αντιευρωπαϊκή γραμμή, από το εξωτερικό.

Τον τελευταίο αυτό ρόλο παίζει η κυβέρνηση Σημίτη και ειδικότερα ο “μειλίχιος” και “γλυκύτατος” Γ. Παπανδρέου, γνήσιο τέκνο του πατρός του, πρώτου διδάξαντος την τέχνη. Αυτός είναι ο ρόλος της “ρώσικης ειρήνης” στο Αιγαίο, που λέγαμε προηγουμένως.

Αυτή η ειρήνη είναι μια κάλπικη ειρήνη, μια επιφανειακή και επίπλαστη ειρήνη. Γιατί, στην πραγματικότητα, η Ρωσία θέλει ένα είδος ειρήνης ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Τουρκία μόνο όσο αυτή η ειρήνη θα έχει αντιευρωπαϊκό προσανατολισμό και κατεύθυνση.

Ήδη άρχισαν να φαίνονται οι πρώτοι καρποί αυτής της τακτικής, έστω και αμυδρά: Η πρόσφατη δήλωση Τζεμ, στη διάρκεια της επίσκεψής του στην Ακρόπολη, ότι πρέπει οι Άγγλοι να δώσουν τα μάρμαρα πίσω, αντικειμενικά φέρνει σε σύγκρουση την Τουρκία με την Αγγλία.

Ακόμη, είναι κάλπικη ειρήνη, γιατί οι ρωσόφιλοι και οι ρωσόδουλοι στη χώρα μας, σε συνεργασία εδώ με τους σοβινιστές μας, χρησιμοποίησαν το διάστημα αυτό της “αποχαύνωσης” για να εγκαταστήσουν ανενόχλητοι και χωρίς τυμπανοκρουσίες τους S-300 στην Κρήτη. Έτσι, δεν είναι να παραξενεύεται κανείς με τις δηλώσεις Τσοχατζόπουλου για τους ρώσικους πυραύλους: «*Εμφανώς ικανοποιημένος εμφανίστηκε και για την αντιαεροπορική ομπρέλα της χώρας, λέγοντας ότι αυτή “είναι ήδη σε πλήρη λειτουργία”, υποστηρίζοντας μάλιστα δις ότι το αντιαεροπορικό σύστημα των πυραύλων S-300 “βρίσκεται ήδη σε λειτουργία και λειτουργεί, όπως έχει προβλεφθεί, ενταγμένο στο συνολικό αντιαεροπορικό σύστημα της χώρας μας» (Ελευθεροτυπία, 27-05-2000).*

“ΑΤΥΠΑ” ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Για να μπορέσει όμως η ρώσικη στρατηγική να πάρει μαζί της την Τουρκία ή, έστω, να την ουδετεροποιήσει, πρέπει να δώσει κάποιο δόλωμα νατσιμπήσουν και οι σοβινιστές της άλλης πλευράς. Τα όποια δολώματα ωστόσο -και εδώ είναι τα δύσκολα για τη ρώσικη στρατηγική και ταχτική- πρέπει να είναι σαν τον Ιανό, να έχουν δηλαδή δύο πρόσωπα ταυτόχρονα.

Από τη μια πρέπει άμεσα να δίνεται κάτι στην Τουρκία, για να τροφοδοτείται η πλευρά του δικού της σοβινισμού, κι από την άλλη αυτό το “κάτι” ως “πολύ” πρέπει να δίνεται με τη μορφή του προσωρινού, με μια μορφή που δε θα λύνει οριστικά και αμετάκλητα τις διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες, αλλά θα μπορεί ανά πάσα στιγμή (αν, δηλαδή, δεν πετύχει τελικά η ρώσικη στρατηγική να ουδετεροποιήσει την Τουρκία) αυτό το προσωρινό “δωράκι” να αποσύρεται, να καταργείται, να αναιρείται, και να ξαναγυρίζουμε στα γνώριμα εδάφη της αντιπαλότητας και του “προαιώνιου εχθρού”.

Πρέπει, επομένως, αυτό το “κάτι” να δίνεται de facto και όχι de jure.

Γι' αυτό ο Σημίτης θέλει να χτυπήσει τον ελληνικό σοβινισμό μόνο όταν (και στο βαθμό που) αυτός δείχνει την τάση να τραβάει γραμμή ανεξάρτητη από τη ρώσικη στρατηγική και ταχτική. Παίζει το ρόλο που παίζει ο θηριοδασαστής στο τσίρκο: Όταν το παιχνίδι με τη ρώσικη ειρήνη πάει καλά, οι σοβινιστές μας πρέπει να σκύβουν το κεφάλι. Αν όμως κάτι δεν πάει καλά και χρειαστεί πάλι ο μπαμπούλας, τότε πρέπει να εξαπολυθούν τα πιράνχας να φάνε τουρκικό κρέας. Μια πάνω, μια κάτω. Αυτό όμως απαιτεί απόλυτη υποταγή, και δεν είναι και τόσο εύκολο πράγμα, γιατί, πέρα από τ' άλλα, φανερώνει και έναν άμετρο καιροσκοπισμό, ανεξήγητο στους πολλούς ανθρώπους.

Είναι σαν τον Α. Παπανδρέου: τη μια στιγμή Νταβός και την άλλη mea culpa.

Ποια είναι αυτά τα ανταλλάγματα που δίνονται στην Τουρκία στη βάση της “ρώσικης ειρήνης”;

Όλη η Ελλάδα βλέπει έκπληκτη αυτές τις μέρες στους δέκτες της τουρκικά στρατεύματα να αποβιβάζονται, έστω στα πλαίσια της νατοϊκής άσκησης Dynamic Mix, στις ακτές της Πελοποννήσου. Θα μπορούσε να το διανοηθεί αυτό κανείς πριν λίγο καιρό;

Άλλο παράδειγμα, πιο τρανταχτό και ουσιαστικό. Στα πλαίσια της ίδιας άσκησης, ικανοποιήθηκε ένα πάγιο τουρκικό αίτημα: Να μην περιληφθεί η Λήμνος στο σενάριο της άσκησης. Βέβαια, η Τουρκία πάντα έβαζε ένα τέτοιο αίτημα στα πλαίσια της αποστρατιωτικοποίησης των ελληνικών νησιών του ανατολικού Αιγαίου. Αλλά σίγουρα της άρεσε πάρα πολύ αυτό που έγινε. Ήταν ένα πολύ ωραίο φαγητό, έστω και αν δεν περιλαμβάνεται στο μόνιμο μενού.

Εδώ είναι το λεπτό σημείο: Αν η ελληνική κυβέρνηση πίστευε πραγματι-

κά πως έχει δικίο η τουρκική πλευρά στο συγκεκριμένο σημείο, που έχει, τότε θα την καλούσε σε συζητήσεις για τη μόνιμη λύση αυτού, αλλά και παρόμοιων προβλημάτων στο Αιγαίο, για να επιλυθούν μια και καλή όλες οι διαφορές, είτε με διάλογο είτε με προσφυγή στη Χάγη. Έτσι όμως δε θα υπήρχε υπόβαθρο για μελλοντική πιθανή σύγκρουση ανάμεσα στις δύο χώρες, κάτι που, όπως προαναφέραμε, θέλει να το αφήσει ανοιχτό ως ενδεχόμενο η ρώσικη στρατηγική. Αν έκλειναν με οριστικές συμφωνίες τα ανοιχτά ζητήματα, τότε αντί πόλεμος, αντί εκβιασμοί, αντί στρατηγική. Τι κάνουν λοιπόν ο Σημίτης και ο Γ. Παπανδρέου; Κλείνουν το μάτι στους Τούρκους και τους λένε: “Πάρτε τώρα αυτά στη ζούλα και βλέπουμε”, προβάλλοντας προσηματικά και το εμπόδιο των ελληνικών σοβινιστών για να μην κλείσουν μόνιμη ειρήνη.

Βρίσκουν συνεχώς τρόπους να δίνουν από την πίσω πόρτα, αλλά τίποτα μόνιμο και ανεπιστρεπτό. Γίνεται επίσης συζήτηση για τα λεγόμενα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης στο Αιγαίο, αλλά και στην Κύπρο, που έμμεσα αναγνωρίζουν ένα νομικό καθεστώς. Μόνο έμμεσα όμως.

Το ζήτημα για μας δεν είναι αν είναι καλά ή κακά τα ΜΟΕ. Το ζήτημα είναι σε ποια στρατηγική τα εντάσσει κανείς. Τα ΜΟΕ θα μπορούσαν να παίξουν ένα θετικό ρόλο μόνο αν είχαν σκοπό να ομαλοποιήσουν τις ταραγμένες σχέσεις των δύο χωρών, να συμβάλουν σε ένα ήπιο κλίμα ιδιαίτερα την τουριστική περίοδο και, τελικά, να οδηγήσουν τις δύο χώρες στην υπογραφή συνθήκης (ή κάτι παρόμοιο, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία η μορφή) με την οποία θα επιλύονται οριστικά και αμετάκλητα οι διαφορές των δύο χωρών.

Εδώ όμως δεν πρόκειται γι' αυτό. Η αντίδραση των σοβινιστών του στρατού, που δεν έχουν καταλάβει περί τίνος πρόκειται, οδήγησε τον Τσοχατζόπουλο να κάνει σκληρές δηλώσεις και να έρθει σε (μάλλον φαινομενική) σύγκρουση με το υπουργείο Εξωτερικών. Κάτι μυρίστηκαν οι σοβινιστές μας, κάτι δεν τους βγαίνει καλά, αλλά δεν τους αφήνει η τύφλα τους να δουν πέρ' από τη μύτη τους. Ίσως τις μέρες που έρθουν δούμε, πέρα από το θέμα των ταυτοτήτων, μια παρόμοιας μορφής σύγκρουση με τους σοβινιστές του στρατού.

Στο Κυπριακό, εξάλλου, το τελευταίο διάστημα ακούγεται όλο και περισσότερο ότι κάτι σοβαρό αυτή τη φορά ψήνεται. Στην ουσία θα πρόκειται για de facto διχοτόμηση μέσω ανάλογων ΜΟΕ ή κάτι τέτοιο, κάτι που υπαινίχθηκε άλλωστε ο Μπίστης, η πρόσφατη “γέφυρα” της ρώσικης πολιτικής στη χώρα μας με τους φιλοευρωπαίους κεντροδεξιούς απόχρωσης (Μάνο κλπ.).

Τα κομμάτια του παζλ πολλαπλασιάζονται και αρχίζουν σιγά-σιγά να δίνουν το τελικό σχήμα. Και η φιγούρα που τελικά θα σχηματιστεί δεν προμηνύει τίποτα καλό για το λαό μας και γενικά για την περιοχή.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το περασμένο καλοκαίρι ο Γ. Παπανδρέου εγκαινίασε τη νέα περίοδο στα μειονοτικά ζητήματα και στις σχέσεις με την Τουρκία. Αυτή η ευέλικτη τακτική των ρωσόφιλων αποσκοπεί στο να σύρει σε ένα ευρύ αντιδυτικό μέτωπο τις γειτονικές χώρες και να προωθήσει τη ρώσικη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια. Φαινομενική ειρήνη στο εξωτερικό, επίφαση δημοκρατίας στο εσωτερικό. Αυτοπροσδιορισμός για τις εθνικές μειονότητες χωρίς αναγνώριση του εθνικού τους χαρακτήρα από το κράτος και χωρίς οι "καταραμένοι" να έχουν πολιτική κάλυψη σαν τέτοιοι για να μιλήσουν στον ελληνικό λαό.

Αυτό το παιχνίδι παίζεται μόνο από τα πάνω χωρίς ο μύθος του ελληνικού εθνικά καθαρού κράτους να ανατρέπεται ή να χτυπιέται με μια πλατιά αποκάλυψη των ιστορικών ψεμάτων στην κοινωνία. Γιατί ο σωβινισμός πρέπει να εγχειρισθεί για να δεχτεί το "ορθόδοξο τόξο" με κέντρο τη Μόσχα και όχι για να συντριβεί στρατηγικά. Οι εθνικές μειονότητες για να ακολουθήσουν στην τακτική τους τους ρωσόφιλους πρέπει να πάρουν ένα κόμματι σχετικής ελευθερίας ώστε να παίξουν την γέφυρα με τα εθνικά τους κράτη και ταυτόχρονα να γίνουν εργαλείο διείσδυσης σ'αυτά. Όλοι πρέπει να είναι ευτυχισμένοι.

Αυτό το έξοχο σχέδιο σκονταφτεί ως τώρα στην πολιτική έκφραση της μακεδονικής εθνικής μειονότητας που λέγεται Ουράνιο Τόξο. Κι αυτό γιατί είχε την τόλμη και την πολιτική οξυδέρκεια να συναντηθεί και να ενωθεί σε πολλά με τους έλληνες δημοκράτες αντιεθνικιστές ανάμεσα τους και με το διεθνιστικό εργατικό απόσπασμα της ΟΑΚΚΕ. Απέναντι σ'αυτή την εξέλιξη ο Γ. Παπανδρέου εφάρμοσε μια ειδική αντιμετώπιση. Πριν από δυο περίπου χρόνια έφτιαξε μια μάζωξη στην Πάντειο με το "Κέντρο μειονοτικών ερευνών" για να δώσει στους μακεδόνες ένα είδος γλώσσας τους και να θερμομετρήσει την αντίδραση του ελληνικού σωβινισμού. Να "δώσει" όχι φυσικά την λογοτεχνική μακεδονική γλώσσα που καλλιεργείται στην Δημοκρατία της Μακεδονίας αλλά ένα μπάσταρδο πράγμα, ένα συνθετικό "τοπικών ιδιωμάτων". Απέτυχε. Το Ουράνιο Τόξο ζήτησε καθαρά και ξάστερα εθνική αναγνώριση. Αργότερα το καθεστώς άρχισε να παίρνει σε δουλειές (συνοριακά σώματα) ανθρώπους από την πλατιά βάση του Ουράνιου Τόξου εφαρμόζοντας την μέθοδο της εξαγοράς για την πολιτική απομόνωση και πολιορκία της πολιτικής του ηγεσίας. Όσο η τακτική των ρωσόφιλων σταθεροποιούνταν και οι σχέσεις με τον άνθρωπο τους Γκεοργκιέφσκι στη γειτονική χώρα αναπτύσσονταν τόσο στο εσωτερικό προωθούσαν την μειονοτική τους πολιτική. Ήταν η σειρά των μακεδόνων πολιτικών προσφύγων, μαχητών του ΔΣΕ που δεν επιτρέπονταν να έρθουν στην Ελλάδα γιατί δεν "ήταν Έλληνες του γένους", σύμφωνα με το σχετικό νόμο. Έτσι, πριν λίγο καιρό ο Γ. Λιάνης, βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στη Φλώρινα, ανέλαβε να προσεγγίσει το Ουράνιο Τόξο. Η πρώτη ανοιχτή πολιτική έκφραση αυτής της κίνησης ήταν στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο το ρεπορτάζ του δημοκράτη δημοσιογράφου Τέλογλου στην εκπομπή "Μαύρο Κουτί".

Στο μεταξύ όμως το Ουράνιο Τόξο αρ- χικά σαν παρατηρητής και τελευταία σαν

μέλος μπήκε στην ευρωπαϊκή πολιτική ομάδα Ευρωπαϊκή Ελευθέρη Συμμαχία (ΕΦΑ). Η ΕΦΑ είναι ένας συνασπισμός ευρωπαϊκών μειονοτικών και περιφερειακών κομμάτων που δραστηριοποιείται στο Ευρωκοινοβούλιο μαζί με την ομάδα των Πρασίνων και αποτελεί την τέταρτη σε δύναμη κοινοβουλευτική ομάδα, ΕΦΑ/GREENS, με 48 Ευρωβουλευτές. Αυτός ο συνασπισμός έχει ευρωπαϊκό προσανατολισμό αν και διακατέχεται από έναν τοπικισμό των περιφερειακών κομμάτων που τον αποτελούν. Στις 3 Μάη αυτή η κοινοβουλευτική ομάδα στέλνει επιστολή στον Σημίτη που την υπογράφουν οι τρεις της πρόεδροι στην οποία τον καλούν να διασφαλίσει τα μειονοτικά δικαιώματα, να αναγνωρίσει επίσημα τη **Μακεδονική** γλώσσα, να την εισάγει στο εκπαιδευτικό σύστημα στις περιοχές που μιλιέται και να κατοχυρώσει την παρουσία της στα ΜΜΕ. Το επίμαχο σημείο αυτής της επιστολής έκκλησης βρίσκεται στο σημείο όπου γράφει ότι όπως η ελληνική γλώσσα πρέπει να έχει τη θέση της στην πολυεθνική και πολυγλωσσική Ευρώπη έτσι και η μακεδονική πρέπει ανάλογα να γίνει σεβαστή "σε μια **πολυεθνική** και πολυγλωσσική ελληνική πραγματικότητα". Στις 16 Μάη οι ίδιοι άνθρωποι καταθέτουν κοινοβουλευτική επερώτηση στο Ευρωκοινοβούλιο για το ίδιο ζήτημα. Το δίδυμο Σημίτη-Παπανδρέου βρίσκεται μπροστά σε μια αρνητική εξέλιξη που πρέπει να τη μετατρέψει στο δυνατότερο θετικό κέρδος. Στις 25 Μάη το Ουράνιο Τόξο αναγγέλει συνέντευξη Τύπου στην αίθουσα ανταποκριτών ξένου τύπου. Εκεί λοιπόν το καθεστώς του εξασφαλίζει τη μεγάλη επίσημη φωτισμένη αίθουσα για να αποσπάσει μια υποχώρηση από τους μακεδόνες αλλά δεν κινητοποιεί καθόλου πλατιά τους δημοσιογράφους του. Θέλει να δει τι θα κάνει το Ουράνιο Τόξο. Στο τραπέζι από την μεριά του Ουράνιου Τόξου βρίσκονται ο Παύλος Βοσκόπουλος και ο Πέτρος Βασιλειάδης. Από κάτω όλοι οιαληθινοί και ψεύτικοι φίλοι των μειονοτήτων. Όμως η ομιλία του Π. Βοσκόπουλου είναι μια ακόμα επανάληψη της διακήρυξης αρχής της μακεδονικής εθνικής μειονότητας ότι το μειονοτικό είναι ένα **εσωτερικό δημοκρατικό ζήτημα** που ζητάει τη λύση του σε ενότητα με τον ελληνικό λαό **πέρα και έξω από τις διακρατικές σχέσεις** με πλήρη αναγνώριση των συνόρων του ελληνικού κράτους αλλά χωρίς υποχώρηση στο θέμα του εθνικού χαρακτήρα της μειονότητας. Αλλά εκεί ακριβώς βρίσκεται η αιχμή του δόρατος της σημερινής κρατικής πολιτικής. Αφού, λοιπόν, οι μακεδόνες δεν υποχώρησαν τότε οι "φίλοι" τους άρχισαν να πιέζουν σεμνά στην αρχή μέχρι που ήρ-

θε ο μαέστρος όλης αυτής της φάλτσης ορχήστρας, ο Λιάνης. Αμέσως ανέλαβε να τον εισάγει ο εργολάβος όλων αυτών των ζητημάτων και παρατρεχάμενος του Γ. Παπανδρέου, ο Π. Δημητράς, από το Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι. Ο Λιάνης επανέλαβε τις δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου Ρέππα που τις έκανε την ίδια ώρα που το Ουράνιο Τόξο έδινε συνέντευξη Τύπου, ότι δηλ. η κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει τη μακεδονική γλώσσα. Ο Λιάνης αναφέρθηκε σε συγκεκριμένο γλωσσικό ιδίωμα χωρίς καν να το χαρακτηρίσει μακεδονικό ενώ δήλωσε πως όλη η Φλώρινα θέλει να γυρίσουν οι πολιτικοί πρόσφυγες "έλληνες του γένους". Μόλις τελείωσε άρχισε μια ασφυκτική πίεση από κάτω με επικεφαλής τον Χριστόπουλο, επίσης άνθρωπο του Γ. Παπανδρέου για τα μειονοτικά, για να αποσπάσουν την υποχώρηση των μακεδόνων. Κάτι που δεν έγινε χάρη στην αποφασιστικότητα και τη σταθερότητα των στελεχών τους. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή πήρε το λόγο η ΟΑΚΚΕ με το σ. Η. Ζαφειρόπουλο για να συγχαρεί το Ουράνιο Τόξο γι' αυτή του τη στάση αρχών και να υπερασπίσει με επιπλέον επιχειρήματα αυτή την αντίσταση. Με έναν απόλυτα αποφασιστικό τρόπο ο Π. Βοσκόπουλος δευτερολόγησε για να απαντήσει στους επικριτές του. Οι ρωσόφιλοι απέτυχαν να εκβιάσουν μια υποχώρηση των μακεδόνων. Υποχώρηση που θα έδινε μερικά ψίχουλα αναγνώρισης και δικαιωμάτων αλλά στρατηγικά θα έβαζε σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη της εθνικής μειονότητας. Αυτό γιατί κάθε δικαίωμα που δίνουν οι ρωσόφιλοι το χρεώνουν στην Ευρώπη για να δικαιολογηθούν στους σοβινιστές και τις ιδεοληψίες του λαού ή το χρεώνουν στις ανάγκες των καλών σχέσεων με το εθνικό κράτος "μάνα". Αλλά η "ανθελληνική" Ευρώπη δουλεύεται δραστήρια και επίμονα από τους φαιοκόκκινους κάτω στην κοινωνία. Έτσι, όταν έρθει η στιγμή της σύγκρουσης με την Ευρώπη εκείνοι που ελέω αυτής αναπνέουν ή της σύγκρουσης με το κράτος-μάνα θα πνιγούν σαν εθνοπροδότες. Όμως αυτή η τακτική των

ρωσόφιλων δεν μπορεί παρά να δημιουργεί συμπάθειες στην βάση της για χρόνια καταπιεσμένης μακεδονικής μειονότητας και κατά συνέπεια και της τούρκικης. Όταν μετά από χρόνια ξυλοδαρμού αρχίζει κάποιος να της περιποιείται τις πληγές δύσκολα μπορεί να καταλάβει ότι θέλει να την εξαγοράσει. Αυτό συμβαίνει αναπόφευκτα. Γι' αυτό και η πίεση στην πολιτική ηγεσία του Ουράνιου Τόξου θα δυναμώσει παραπέρα πράγμα που κάνει αναγκαίο την πλήρη και ολοκληρωτική, βαθιά και επίμονη εξήγηση όλου αυτού του περιπλοκού και "φιλόφθου" πολιτικού σχεδίου. Η κατανόηση αυτού του σχεδίου εμποδίζει τους ρωσόφιλους όχι μόνο εσωτερικά αλλά κυρίως στα βαλκανικά τους σχέδια. Όσο δηλ. το Ουράνιο Τόξο δεν υποχωρεί στο ζήτημα του ονόματος και κυρίως του εθνικού χαρακτήρα της μειονότητας τόσο οι ρωσόφιλοι δεν μπορούν να κάνουν ένα συμβιβασμό για να κλείσουν το όνομα με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας και να γίνει το "ορθόδοξο τόξο". Ακριβώς γιατί η δημοκρατική φράξη Γλιγκόροφ στην μακεδονική αστική τάξη στέκει απέναντι στον Γκεοργκιέφσκι με το ζήτημα της ονομασίας από την πλευρά της δημοκρατίας στις διεθνείς σχέσεις, όπως και ο μακεδονικός εθνικισμός από τη δική του πλευρά. Θυμόμαστε πως ο ψευτοκομμουνιστής νεοναζί πρόεδρος της ρώσικης Δούμας Σελέζνιεφ είχε προτείνει στον Γκλιγκόροφ στα μέσα της δεκαετίας του 1990 το "ορθόδοξο τόξο" και πως ο τελευταίος του είχε απαντήσει "ευχαριστώ δεν θα πάρω". Η Μακεδονία αντιστέκεται ακόμα στη Ρωσία. Ωστόσο υπάρχει η ωρολογιακή βόμβα που λέγεται Τέτοβο, υπάρχει ο αλβανικός σοβινισμός και η ρωσόφιλη ηγεσία του. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός εκείνο που κάνει είναι να ανοίγει το δρόμο για τη Ρωσία στα Βαλκάνια. Αν η Ρωσία ενεργοποιήσει τη βόμβα και φυσικά εμφανιστεί σαν σωτήρας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας σχεδόν αμέσως τότε η τελευταία θα χωνευτεί εύκολα στο "ορθόδοξο τόξο". Εκεί θα κριθεί ο διεθνισμός των πάντων.

Ο Κόκκαλης σώνει τον Σπηλιωτόπουλο

συνέχεια από τη σελ. 1

λή, την ώρα που ο Καραμανλής είναι ο καλύτερος φίλος του Κόκκαλη. Με αυτό τον τρόπο ο Κόκκαλης σώνει τον Σπηλιωτόπουλο και τον Καραμανλή. Η διάσωση περιλαμβάνει και τη μήνυση που καταθέτει ο Σπηλιωτόπουλος στον Flash, όχι για να σώσει την τιμή του, αλλά για να κάνει πολιτικό ζήτημα την επίθεση και να επιτρέψει στον Καραμανλή να πει: "Η είστε με τον Κόκκαλη που θέλει να διώξει τον Σπηλιωτόπουλο, ή εναντίον του οπότε πρέπει να τον κρατήσω". Αυτό το δίλημμα έχει μπερδέψει τους νεοδημοκράτες που δεν τολμάνε να μιλήσουν για προβοκάτσια Κόκκαλη υπέρ Καραμανλή, ενώ είναι σαφές ότι ο τελευταίος που θα έκανε επέμβαση σ' ένα κόμμα που σπαράσσεται από αντιθέσεις, είναι ένας ανοιχτός εχθρός του που με την επέμβαση του υπέρ μιας πλευράς αυτόματα θα την ενοχοποιούσε. Φαίνεται εδώ πόσο πιο εύκολα είναι τα πράγματα για ένα καθεστώς που χτυπάει από πολλές πλευρές, παρά για τους αντιπάλους του που χτυπάνε από μία, και ταυτόχρονα πόση πολιτική καθυστέρηση και σύγχυση επικρατεί στη ΝΔ.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΝΟΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΝΤΟΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Η αναφερθούμε εδώ σε μια πλευρά της κατάργησης του θρησκευάτος της ταυτότητας στην οποία όλοι σχεδόν έχουν αποφασίσει να μην αναφέρονται.

Πρόκειται για την ανάμειξη του υπουργού Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου στο θέμα αυτό, ένα θέμα που βρίσκεται τελείως έξω από την αρμοδιότητά του και αφορά τη δημοκρατία στο εσωτερικό της χώρας.

Θα αναφερθούμε εδώ σε μια πλευρά της κατάργησης του θρησκευάτος της ταυτότητας στην οποία όλοι σχεδόν έχουν αποφασίσει να μην αναφέρονται.

Πρόκειται για την ανάμειξη του υπουργού Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου στο θέμα αυτό, ένα θέμα που βρίσκεται τελείως έξω από την αρμοδιότητά του και αφορά τη δημοκρατία στο εσωτερικό της χώρας.

Στα μέσα περίπου του 1999 με πρωτοβουλία του ο Γ. Παπανδρέου προχώρησε στη σύσταση μίας επιτροπής για τις θρησκευτικές ελευθερίες (!!!) με αντικείμενο διάφορα θέματα που αφορούσαν τις σχέσεις εκκλησίας-κράτους, όπως η αναγραφή του θρησκευάτος στις ταυτότητες, ο θρησκευτικός όρκος, ζητήματα θρησκευτικού προσηλυτισμού, οι αντιρρησίες συνείδησης κ.λπ. Πρόεδρος της επιτροπής ορίστηκε ο Μιχ. Σταθόπουλος, και μέλη ο αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου Ευάγγελος Κρουσταλλάκης και οι καθηγητές του Πανεπιστημίου Αθηνών Νίκος Αλιβιζάτος, Ι. Κονιδάρης και Φιλ. Σπυρόπουλος. Στην επιστολή επίσης συμμετείχαν οι προσκεείμενοι στην Εκκλησία, Αναστάσιος Μαρίνος, αντιπρόεδρος του Συμβουλίου Επικρατείας (γνωστός για τον άκρατο ορθόδοξο-φασισμό του), Νικόλαος Ρόζοας, σύμβουλος Επικρατείας και Σπυρίδωνας Τρωιανός, κοσμήτορας της σχολής Νομικών-Οικονομικών. Ο Μαρίνος συμμετείχε ύστερα από παρέμβαση του Χριστόδουλου.

Το Σεπτέμβριο του 1999 ο Χριστόδουλος έστειλε επιστολή στον Γ. Παπανδρέου διαμαρτυρόμενος για τη συμμετοχή του Αλιβιζάτου. Τον Ιανουάριο του 1999, οι τρεις που εκπροσωπούσαν τις απόψεις της Εκκλησίας, έστειλαν επιστολή διαμαρτυρίας στον Γ. Παπανδρέου που κοινοποιήθηκε στα Υπουργεία Παιδείας, Άμυνας, Οικονομικών και Εσωτερικών. Η βασική τους ένσταση ήταν ότι το υπουργείο Εξωτερικών δεν έχει καμία αρμοδιότητα για θέματα θρησκευτικής ελευθερίας (*Ελευθεροτυπία*, 9/2/2000). Την ένσταση αυτή όπως αναφέρουν στην επιστολή την είχαν προβάλλει και παλιότερα, γι' αυτό βγήκε μία βελτιωμένη υπουργική απόφαση για να στηρίξει την αρμοδιότητα του ΥΠΕΞ η οποία αναφερόταν στη μελέτη των προβλημάτων της θρησκευτικής ελευθερίας σε "διεθνές επίπεδο", με επίκληση μάλιστα του άρθρου 9 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Δηλαδή το ΥΠΕΞ

θεμελιώνει την αρμοδιότητα του στο ότι θα μελετούσε την εφαρμογή της προστασίας των θρησκευτικών ελευθεριών με βάση μια ευρωπαϊκή σύμβαση. Η ουσία αυτής της τοποθέτησης όπως έγινε αντιληπτή από τη θρησκευόμενη μάζα ήταν ότι το ζήτημα των θρησκευτικών ελευθεριών είναι ένα ζήτημα που χρησιμοποιεί η Ευρώπη για να επιτεθεί στην Ελλάδα και γι' αυτό η αντιμετώπιση του είναι θέμα εξωτερικής πολιτικής! Σ' αυτό οι τρεις πάντησαν ότι αντικείμενο της σύμβασης είναι η εφαρμογή των διατάξεων στο εσωτερικό κάθε χώρας και όχι οι διακρατικές σχέσεις. Αλλά ούτε ο Γ. Παπανδρέου, ούτε οι υπόλοιποι καθ' ύλην αρμόδιοι υπουργοί πείστηκαν, με αποτέλεσμα οι τρεις να αποχωρήσουν.

Ο Σταθόπουλος, που τώρα είναι υπουργός Δικαιοσύνης προβάλλει αυτή την επιτροπή σαν επιχείρημα ότι η εκκλησία είχε κληθεί να συμμετέχει σε διάλογο, και η ίδια αποχώρησε από αυτόν. Ο ίδιος στην *Ελευθεροτυπία*, 26/5/2000, εξηγεί τους λόγους που επέβαλλαν τη συγκρότηση της επιτροπής: "Το Υπουργείο Εξωτερικών γνωρίζοντας τα προβλήματα που δημιουργούνται από τις καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος της χώρας μας για παραβιάσεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με ζητήματα θρησκευτικής ελευθερίας, συγκρότησε επιτροπή προκειμένου να συζητήσει ποια νομοθετικά μέτρα μπορούμε να πάρουμε και πως θα αντιμετωπίσουμε την κατάσταση". Και ο Σταθόπουλος ομολογεί ότι το κίνητρο της σύστασης της επιτροπής ήταν εξωτερικός και όχι εσωτερικός παράγοντας, ήταν ο παράγοντας της θεώρησης ζητημάτων εσωτερικής πολιτικής δημοκρατίας ως θεμάτων διακρατικών σχέσεων, με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζονται τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων.

Η συγκρότηση αυτής της επιτροπής ήταν ένα σχέδιο πολιτικής ανωμαλίας από τον Υπουργό Εξωτερικών. Η δημοκρατική διάνοηση, δέχθηκε αυτή την πρόταση να παίξει σ' ένα βρώμικο παιχνίδι για να κερδίσει κάποιες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Έχει μεγάλη ευθύνη τόσο γι' αυτή την περιφρονητική συμπεριφορά της όχι απέναντι στην Εκκλησία, αλλά απέναντι στο λαό, όσο και για τη διαμόρφωση του σημερινού πολωτικού κλίματος στη βάση, όπου για πρώτη φορά συ-

γκροτείται ένα φανατικό ορθόδοξο πλήθος.

Ποια αρμοδιότητα μπορεί να έχει ο υπουργός Εξωτερικών σε ζητήματα θρησκευτικής ελευθερίας σε μια δημοκρατική χώρα; Γιατί δεν καλέστηκαν εκπρόσωποι των άλλων θρησκειών; Πως συζητήθηκαν οι θρησκευτικές ελευθερίες χωρίς τους άμεσα ενδιαφερόμενους; Γιατί οι εκπρόσωποι των άλλων θρησκειών δεν εμφανίζονται σε κανένα τοκσόου; Γιατί έγινε δεκτή η βάση της εξωτερικής ευρωπαϊκής επέμβασης, ώστε οποιαδήποτε μεταρρύθμιση να δώσει τη λαβή για αντιευρωπαϊκούς λίβελους; Γιατί αυτό το βρώμικο παιχνίδι σ' ένα τόσο καθαρό θέμα;

Σύμφωνα με την επίσημη θέση της κυβέρνησης, κατάργηση της αναγραφής έγινε υποχρεωτική για το κράτος επειδή μία Επιτροπή που έχει συσταθεί για την εφαρμογή του Νόμου Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, αποφάσισε ότι αυτό επιβάλλεται από αυτόν το Νόμο. Θυμίζουμε ότι ο Νόμος 2472/1997 για την Προστασία Προσωπικών Δεδομένων έγινε για να προστατευτούν τα προσωπικά δεδομένα, δηλαδή τα στοιχεία που αφορούν τις πεποιθήσεις και την προσωπική ζωή του ατόμου, ενόψει της εφαρμογής της Συνθήκης Σένγκεν για να αποτραπεί το λεγόμενο ηλεκτρονικό φακέλωμα. Η κυβέρνηση δηλαδή, αντιπαράθεσε μία γνωμοδότηση μίας Επιτροπής που προέκυψε από τη συνθήκη Σένγκεν με το Νόμο του 1991 που πρόβλεπε την υποχρεωτική αναγραφή του θρησκευάτος. Γιατί όλη αυτή η νομική ακροβασία; Γιατί να μην κάνει απλά η κυβέρνηση ένα νόμο, όπως έκανε η προηγούμενη;

Για το ίδιο θέμα συνεδρίασε στις 31/5 η νομική επιτροπή της Εκκλησίας στην οποία συμμετέχουν νομικοί επιστήμονες και εκτίμησε ότι ο τρόπος με τον οποίο αποφάσισε να καταργήσει η κυβέρνηση την αναγραφή είναι παράνομος. Παρά το γεγονός ότι αυτή η επιτροπή εκφράζει σ' ένα βαθμό τις αντιδραστικές απόψεις της Εκκλησίας, το νομικό σκεπτικό στο οποίο έχει βασιστεί είναι σωστό. Δεν αρκεί η γνωμοδότηση μίας επιτροπής για να ανατρέψει ένα νόμο, ούτε ένας γενικός νόμος όπως ο 2472/1997 υπερισχύει ενός ειδικού νόμου όπως αυτός του 1991. Ο νόμος του 1991 πρέπει να καταργηθεί με νόμο. Αυτό σημαίνει ψηφοφορία στη Βουλή, πρόκληση πολιτικών ζυμώσεων, αβεβαιότητα για τη στάση της σοβινιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ, και γενικότερα μία πολιτική πάλη για την ορθότητα της κατάργησης που η κυβέρνηση δεν θέλει να δώσει. Για την ακρίβεια δεν θέλει σε κανένα σημείο αυτή η κυβέρνηση να δείξει ότι είναι δική της

πρωτοβουλία η κατάργηση. Πρόκειται αποκλειστικά για ένα έργο της Ευρώπης... Άσχετα αν οι κοινές ευρωπαϊκές ταυτότητες θα κυκλοφορήσουν το 2003, και στη συγκεκριμένη υπόθεση δεν έχει καμία απολύτως ανάμειξη η Ευρώπη.

Όλο το υπόβαθρο αυτής της υπόθεσης δείχνει ότι αυτή ήταν μία στημένη προβοκάτσια του Γ. Παπανδρέου ενάντια στους σοβινιστές της εκκλησίας όχι για να τους αποδεκατίσει, αλλά για να τους υποτάξει, στην οποία συνέργησε η δημοκρατική διάνοηση για να εισπράττει τώρα τα "εύσημα". Τώρα ο Λαλιώτης, βλέποντας ότι η Εκκλησία "συμμορφώνεται", επιτίθεται στο Σταθόπουλο, και τοποθετεί τα όρια των "μεταρρυθμίσεων", χαρακτηρίζοντας "ακραίο φωταδιστή" τον Σταθόπουλο γιατί θέλει να επιβάλλει στους ορθόδοξους την υποχρέωση του πολιτικού γάμου!

Η δημοκρατική πλευρά έμεινε τυφλή μπροστά στο γεγονός ότι δεν αναζητήθηκε η ρίζα του προβλήματος που όπως πολύ σωστά διαπιστώνει ο Σάββας Αγουρίδης σε συνέντευξη του στην *Ελευθεροτυπία*, (31/5) είναι οι "αλύτρωτες πατρίδες" και το γεγονός ότι η "Μεγάλη Ιδέα" ήταν "το κύριο πρόβλημα όλων των κυβερνήσεων. Γι' αυτό το λόγο ήταν πρόθυμη (εννοεί η εκάστοτε κυβέρνηση) να κάνει στο εσωτερικό οποιοσδήποτε άλλες υποχωρήσεις προκειμένου να επιτύχει μια πιο ισχυρή και πιο ομόψυχη ζωή και κατάσταση στο εσωτερικό της χώρας για να μπορέσει να επιτύχει το σκοπό αυτό". Ο ίδιος όμως ο Αγουρίδης που τα βλέπει αυτά τόσο καθαρά τίθεται σύσσωμος με τους χειρισμούς της κυβέρνησης.

Σε ό,τι αφορά το θέμα του διαλόγου για τον οποίο πολλά έχουν ειπωθεί είναι αλήθεια ότι διάλογος με την εκκλησία δεν χρειάζεται για να ληφθούν κυβερνητικές αποφάσεις. Η εκκλησία δεν έχει αποφασιστική αρμοδιότητα στις κρατικές υποθέσεις που δεν την αφορούν. Χρειάζεται όμως διάλογος με την εκκλησία για να διαγνωστούν οι διαθέσεις της, να αντιμετωπιστούν τα επιχειρήματά της, να γίνει γνωστή αυτή η ιδεολογική και πολιτική πάλη στο λαό, να διαφωτιστεί το θέμα, να βοηθηθεί η δημοκρατία. Γι' αυτό ναι, χρειάζεται διάλογος και πλατύς διάλογος, ώστε να μη δοθεί η ευκαιρία στην εκκλησία να καλλιεργήσει το μισαλλόδοξο κλίμα που έχει δημιουργηθεί σήμερα. Το όλο θέμα μάλιστα γίνεται φανερά σκανδαλώδες όταν υπάρχει διάλογος για όλα τα άλλα θέματα με την εκκλησία (παιδεία, εξωτερική πολιτική), για τα οποία δεν θα έπρεπε να υπάρχει κανένας διάλογος!

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

συνέχεια στη σελ. 1

σιμοποιηθούν, ήδη χρησιμοποιούνται, για να πραγματοποιήσουν την δυσάρεστη αυτή επέμβαση. Όταν θα τελειώσουν, ο ηγεμόνας θα τους παραδώσει στην εκδίκηση του πληγωμένου ζώου. Αυτή θα είναι η μόνη πραγματική εκδίκηση.

Ο Σταθόπουλος, ο Μάνος, οι δημοκράτες που ακολουθούν τώρα τον κνίτη Μπίστη με την ίδια εγκληματική έλλειψη χαρακτήρα με την οποία είχαν κάποτε ακολουθήσει τον κνίτη Κωνσταντόπουλο, οι δημοκράτες που δίχως εγγυήσεις εντάχθηκαν σ' αυτό το επιλεκτικό εργαλείο του ΣΥΝ που λέγεται Μέτωπο της Λογικής, οι πολιτικά απομονωμένοι ως χθες δημοκράτες που άρχισαν να επανδρώνουν σε καλά υπολογισμένες δόσεις τα κρατικά κανάλια, όλοι αυτοί είναι καλεσμένοι από τον ηγεμόνα σε ένα γεύμα στο οποίο οι ίδιοι θα αποτελέσουν το τελικό έδεσμα.

Δεν ξέρουμε αν θα πληρώσουν περισσότερο την έλλειψη πολιτικής οξυδέρκειας ή την έλλειψη αρχών. Το σίγουρο είναι ότι θα ευθύνονται γι' αυτό που περιμένει τους ίδιους και το χειρότερο γι' αυτό που περιμένει το λαό.

Γιατί τα φαινόμενα είναι συντριπτικά. Και αν κάποιος δεν θα όφειλε να βγάλει από αυτά όλα το συμπέρασμα του, τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι εξαιρετικά επιφυλακτικός πριν αρχίσει τα χειροκροτήματα.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Το ένα είναι αυτό που είπαμε στην αρχή ότι ο ηγεμόνας κάνει στο λαό ένα δώρο που δεν το ζήτησε κανείς.

Πότε οι λαοί πήραν δώρα πριν τα θελήσουν, πριν παλέψουν και πριν πονέσουν γι' αυτά; Πριν καν τα ζητήσουν;

Αυτό είναι ένα ζήτημα αρχής προκειμένου να υποπτευτεί ένας δημοκράτης ότι το δώρο Σημίτη είναι απλά η λαϊκή επένδυση μιας μαχαιριάς που δόθηκε μέσα στο παλάτι, στα πλαίσια μιας κατ' αρχήν άγνωστης ίντριγκας.

Ύστερα πως νιώθουν οι δημοκράτες όταν βαδίζουν μαζί με τον Κολοζόφ για μια δημοκρατική μεταρρύθμιση, δηλαδή βαδίζουν μαζί με τους κόκκινους του φαιοκόκκινου μετώπου ενάντια στους φαιούς του μετώπου; Από πότε είναι δυνατή μια διάσπαση στους κόλπους του φασισμού από την πρώτη στιγμή όταν του κηρύσσει πόλεμο η δημοκρατία; Η διάσπαση του φασισμού είναι δυνατή στο τέλος μιας σύρραξης, όταν χάνει, και όχι στην αρχή μιας μάχης.

Μερικοί λένε ότι το ψευτοΚΚΕ τήρησε διφορούμενη στάση στη σύγκρουση.

Λάθος! Το ψευτοΚΚΕ κράτησε στις πρώτες κρίσιμες στιγμές με τον Κολοζόφ σαφέστατη θέση ενάντια στους παπάδες και κατά της αναγραφής και άρχισε να εξαφανίζεται μόλις έγινε σαφές ότι οι παπάδες θα υποχωρούσαν χωρίς ωστόσο ν' αλλάξει τη βασική αρχική του θέση.

Εννοείται ότι όποιος δεν παραξενεύτηκε με τη θέση του ψευτοΚΚΕ δεν θα παραξενεύτηκε ακόμα περισσότερο με τον ΣΥΝ αφού αυτός ο ορκισμένος εχθρός της Δύσης μετράει για δημοκρατικότερος. Όμως το δύσκολο ερώτημα είναι γιατί ο ΣΥΝ ήταν η πρωτοπορία αυτού του "δημοκρατικού" πραξικοπήματος τη στιγμή ακριβώς που έδιωχνε τους υποτίθεται πιο ριζοσπάστες από τους λίγους δημοκράτες που περιλαμβάνει στις γραμμές του; Η αλλιώς που και πότε ξανάγινε να γίνεται μια διάσπαση ενός κόμματος και η πρώτη μεγάλη πολιτική μάχη των δύο πλευρών του να τις φέρνει μαζί στην ίδια πρώτη γραμμή μιας πολιτικής μάχης που μάλιστα εκδηλώνεται με πρωτοβουλία και των δύο; Αυτό σημαίνει συνήθως δύο πράγματα ταυτόχρονα: ότι και η διάσπαση είναι στην μένη και η πολιτική πρωτοβουλία έχει ύποπτα κίνητρα.

Αλλά ας υποθέσουμε ότι αυτές είναι λεπτές ερωτήσεις. Όμως τι γίνεται με τις πιο χοντρές όπως: Πώς γίνεται η εκ των άνω δημοκρατία να παραχωρείται από κάποιον που στα πιο βαθιά και χαρακτηριστικά διεθνή ζητήματα κρατάει την ίδια ώρα την πιο τερατώδη στάση; Πως μπορεί δηλαδή να είναι πρωτεργάτης δημοκρατισμού, ο ΜΟΝΟΣ πρωθυπουργός της Εν. Ευρώπης που δεν καταδίκασε ποτέ, ούτε με μια λέξη τη ρώσικη σφαγή στην Τσετσενία; Πως γίνεται να είναι αυτός ο ΜΟΝΟΣ που εξ αρχής

διαφώνησε και συνεχίζει να διαφωνεί – τώρα πια μαζί με 4 άλλους πρωθυπουργούς της Ευρώπης (Ιρλανδία, Πορτογαλία, Δανία, Φιλανδία), – με το πολιτικό εμπάρκο στον ναζιστή Χάϊντερ, ενώ ήδη αυτός έσπασε και στην πράξη αυτό το εμπάρκο καλώντας την Εθνική ποδοσφαιρική ομάδα της Αυστρίας στην Ελλάδα; Ακόμα περισσότερο πως γίνεται να είναι αρχηγός του πολιτικο-ιδεολογικού διαφωτισμού, ο άνθρωπος που δυνάμωσε όσο κανείς άλλος με τις επισκέψεις του και τις οικονομικές του ενισχύσεις στο άντρο του ορθόδοξου σκοταδισμού που είναι το Άγιο Όρος; Πώς να είναι πρωτεργάτης του κινήματος για το χωρισμό εκκλησίας – κράτους ο άνθρωπος που μόλις έδωσε πριμ παραγωγικότητας στους ήδη υπερεξαρτημένους κρατικούς υπαλλήλους – παπάδες και που τώρα δα ανοίγει σ' αυτούς τις πύλες ενός ευρωπαϊκού πακτωλού ο οποίος θα έπρεπε να κατευθυνθεί κανονικά στην ανάπτυξη της παραγωγής και όχι στους παραγωγούς δεισιδαιμονιών.

Και το πιο χοντρό απ' όλα: Πώς γίνεται το άντρο της "δημοκρατικής μεταρρύθμισης" να είναι το Υπ. Εξωτερικών, που συγκρότησε Επιτροπή για τα ατομικά δικαιώματα πριν 6 μήνες με επικεφαλής τον τωρινό υπουργό Σταθόπουλο (*Ελευθεροτυπία*, 29 Μάη), **πώς γίνεται να είναι εκείνο που ταυτόχρονα καλεί στην Ελλάδα και επιχειρεί να επιβάλει σαν αρχηγό της "δημοκρατικής μεταρρύθμισης" της Σερβίας τον αρχηγό της αρχιφασιστικής, αρχιτσαρικής και αρχιορθόδοξης δυναστείας, τον Καραγεώργεβιτς;** Ποιος τίμιος και συνετός άνθρωπος έχει δικαίωμα να χειροκροτήσει το Σημίτη και ακόμα να χειροκροτήσει σαν τμήμα μιας διαδικασίας πραγματικού δημοκρατικού εκσυγχρονισμού τη ρύθμιση για τις ταυτότητες, πριν απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα;

Νομίζουμε κανείς πληροφορημένος άνθρωπος δεν έχει δικαίωμα να το κάνει. Ακόμα περισσότερο μάλιστα δεν έχει δικαίωμα να το κάνει όσο δεν έχει απορρίψει τη συγκροτημένη απάντηση σ' αυτά που κατά κάποιο τρόπο ήδη έχει αρχίσει να εκθέτει η ΟΑΚΚΕ κιόλας από την εποχή του Ελσίνκι.

ΡΩΣΙΚΗ "ΕΙΡΗΝΗ" ΚΑΙ ΡΩΣΙΚΗ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ"

Η "κήρυξη της δημοκρατίας" με το ζήτημα των ταυτοτήτων και η "κήρυξη της ειρήνης" στα ελληνοτουρκικά δεν έχουν σαν μόνο κοινό σημείο τον εκ των άνω αιφνιδιασμό. Έχουν το ίδιο πολιτικό περιεχόμενο. Πρόκειται πάνω απ' όλα για το βάθεμα και την εξάπλωση της ρώσικης επέμβασης στα Βαλκάνια και την περιοχή του Καυκάσου με εφελτήριο την Ελλάδα αφ' ότου για πρώτη φορά σταθεροποιήθηκε στην εξουσία μια ρωσόδουλη κυβερνητική κλίκα όπως αυτή των Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου. Αυτό είναι το νόημα της "κήρυξης της ειρήνης". Το νόημα της "κήρυξης της δημοκρατίας" είναι η υποστήριξη του προηγούμενου υπέρτατου σκοπού με τις ανάλογες πολιτικές διευθετήσεις στο εσωτερικό της χώρας συγκεκριμένα με τις εκκαθαρίσεις των εκπροσώπων του ελληνικού σοβινισμού και την κατοχύρωση της ηγεμονίας των ρωσόδουλων πάνω στους σοβινιστές.

Αν η διαδικασία της ανόδου των ρωσόδουλων στην πολιτική εξουσία είχε σαν απαραίτητο συστατικό την ενδυνάμωση του ελληνικού σοβινισμού και τη συμμαχία με αυτό το σοβινισμό για την εκκαθάριση και υποταγή των δυτικόφιλων, η κυριαρχία και σταθεροποίηση των ρωσόδουλων έχει σαν απαραίτητο συστατικό την αποδυνάμωση, τις εκκαθαρίσεις και τελικά την υποταγή των σοβινιστών σε συμμαχία με τους ήδη υποταγμένους ευρωπαίους.

Αυτός είναι ο λόγος που η πρώτη φάση, η επίπονη και παρατεταμένη φάση της ανόδου της ρώσικης εξουσίας στην Ελλάδα σημαδεύεται από έναν πράκτορά της, τον Α. Παπανδρέου, που ντύθηκε σοβινιστής. Στόχος του ήταν να συντρίψει και να υποτάξει το ευρωπαϊόφιλο τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης (του Καραμανλή, προέδρου της Δημοκρατίας τότε, και του Μητσοτάκη) σε συμμαχία με το σοβινισμό. Η δεύτερη φάση, η φάση της σταθεροποίησης, που κλείνει βασικά με την άνοδο του ρωσόδουλου ανηψιού Καραμανλή στην εξουσία και της ΝΔ, (οπότε και με την κυριαρχία της Ρωσίας στην ηγεσία όλων των ελληνικών κομμάτων), σημαδεύεται υποχρε-

ωτικά από έναν πράκτορα ντυμένο ευρωπαϊό, τον Σημίτη. **Η βασική δουλειά του Σημίτη στο εσωτερικό μέτωπο είναι να συντρίψει τους σοβινιστές σε μέτωπο με τους φιλοευρωπαϊούς δημοκράτες, όπως ήταν δουλειά του Α. Παπανδρέου να συντρίψει τους ευρωπαίους σε μέτωπο με τους σοβινιστές.**

Και στις δύο περιπτώσεις η εσωτερική πολιτική ήταν δεμένη με την εξωτερική.

Ο Παπανδρέου δεν μπορούσε να συντρίψει τους φιλοευρωπαϊούς της αστικής τάξης αν δεν προκαλούσε ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις ώστε να πετύχει μέσα από αυτήν τρία πράγματα ταυτόχρονα: πρώτο να συσπειρώσει τους σοβινιστές, ιδιαίτερα το στρατό, που ζητούσε εκδίκηση για την ήττα στην Κύπρο, δεύτερο να αποκόψει την Ελλάδα από τη Δύση, που σωστά δεν ήθελε ποτέ μια ρήξη με την Τουρκία, οπότε να προκαλέσει πολιτική ασφυξία στους ευρωπαϊόφιλους, και τρίτο, να στρέψει όλη τη χώρα σε στρατηγική προσέγγιση με μια Ρωσία η οποία συγκρουόταν με την Τουρκία για να περάσει τα πολεμικά της από τα Στενά. Στην ίδια αυτή περίοδο της εξωτερικής πολιτικής ανήκει και το μακεδονικό και η απόλυτη υπεράσπιση της Σερβίας. Πάλι με την κινητήρια ενέργεια του σοβινισμού ο Παπανδρέου εμποδίζει την προσέγγιση της Δημ. της Μακεδονίας με την Ευρώπη, και βάζει τις βάσεις για τον "ορθόδοξο" δηλαδή ρώσικο πολιτικό άξονα Βελιγράδι – Σκόπια – Αθήνα.

Να μην ξεχνάμε ότι η οριστική απομάκρυνση των ευρωπαίων από την εξουσία, που σηματοδοτήθηκε από την πτώση του Μητσοτάκη από την κυβέρνηση, επιτεύχθηκε πολιτικά κύρια μέσα από τον αντιμακεδονισμό.

Σήμερα, στην εποχή της σταθεροποίησης των ρωσόδουλων, οι Σημίτης – ΣΥΝ με την κάλυψη των Καραμανλή – ψευτοΚΚΕ περνάνε στην τακτική της "ειρήνης με όλους τους γείτονες" με τον ίδιο τρόπο που πριν λίγα χρόνια ήταν βυθισμένοι στην τακτική "πόλεμο με όλους".

Αν την γενική "ειρήνη" τους την κήρυσσαν πριν ρίξουν τον ευρωπαϊόφιλο Πάγκαλο από το Υπ. Εξωτερικών, τότε δεν θα την έλεγχαν, και μια ανεξέλεγκτη ειρήνη, δηλαδή μια πραγματική ειρήνη θα έφερνε και τις δύο χώρες πιο κοντά στην Ευρώπη οπότε και πιο κοντά στην εξουσία τις νικημένες φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις στην Ελλάδα. Αυτοί λοιπόν χρειαζόνταν μια ρώσικη "ειρήνη" που θα μπορούσε να την διεκπεραιώνει με μπρίο μόνο ένας "ρώσος" υπουργός εξωτερικών όπως είναι ο Γ. Παπανδρέου. Μόνο ένας τέτοιος μπορεί να ενώνεται με την ορθόδοξη Μακεδονία του ρωσόδουλου σοβινιστή Γκεοργκίεφσκι και όχι με την ευρωπαϊκή Μακεδονία του δημοκράτη Γκλιγκόροφ, ή μπορεί να εγκαθιστά τους S-300 στην Ελλάδα και να τον λατρεύουν οι ΗΠΑ, ή να βάζει τον Τζεμ να ζητάει να έρθουν τα Ελγίνεια στην Αθήνα, να υποστηρίζει μόνος του τον Χάϊντερ, να καλύπτει τους Ρώσους στην Τσετσενία και ταυτόχρονα να ξετρελαίνει την Ευρώπη. Μόνο ένας τέτοιος μπορεί να δίνει τα πάντα στην Τουρκία μέχρι και την μισή Κύπρο de facto, δίχως να κάνει απολύτως κανένα βήμα υποχώρησης de jure. Μόνο αυτός μπορεί να χρησιμοποιεί τις φιλοευρωπαϊκές διαθέσεις της Τουρκίας για να επέμβει στα εσωτερικά της και να γίνει ο ελεγκτής της, δηλαδή ο διασπαστής, την ώρα που θα δουλεύει για την περικύκλωσή της από το Ιράν, την Συρία και από τον Καύκασο. Μόνο ένας τέτοιος μπορεί να σύρει την Τουρκία στο στόμα του Κρεμλίνου και να την "πεισει" να ανοίξει τα Στενά της στον στόλο του Κρεμλίνου. Τέλος μόνο ένας τέτοιος ξέρει ότι πρέπει να είναι με τη Σερβία αλλά ταυτόχρονα ενάντια στον Μιλόσεβιτς, και ότι όταν αυτός πέσει θα πρέπει να έρθει στην εξουσία ο "ρώσος" Ντράσκοβιτς και η φιλορώσικη ορθόδοξη εκκλησία και όχι ο φιλοδυτικός Ντζίντζιτς.

Για να πραγματοποιηθεί όμως μια τέτοια περίπλοκη πολιτική θα πρέπει οι σοβινιστές στην Ελλάδα να υποταχθούν στο Αιγαίο, στην Κύπρο, στο Μακεδονικό, στη Σερβία, παντού. Όμως για να υποταχθούν θα πρέπει να σιωπήσουν δύο άντρα τους: το ένα είναι το ιδεολογικό τους και σε ένα βαθμό πολιτικό άντρο, η εκκλησία και το άλλο είναι ο στρατός.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Για να υποτάξουν το δεύτερο, το πιο επικίνδυνο, πρέπει προηγούμενα να έχουν καταλάβει και υποτάξει το

πρώτο. Αυτό είναι το νόημα της μάχης των ταυτοτήτων και από κει βγαίνει η οξύτητά της.

Η ορθοδοξία στις ταυτότητες είναι μια έμπνευση και ένα μάθημα που έδωσαν οι χιτλερικοί στην ορθόδοξη εκκλησία στην κατοχή. Τότε ήταν για να συντριβούν οι Εβραίοι. Μετά την κατοχή η ορθόδοξη εκκλησία χρησιμοποιήθηκε σαν υπερ-αντιδραστική κρατική δύναμη στον πόλεμο ενάντια στους κομμουνιστές, που καθοδηγούσαν τον δημοκρατικό πόλεμο 1946-1949. Το Χ.Ο στις ταυτότητες ήταν έμβλημα της πάλης ενάντια στους άθεους επαναστάτες και ταυτόχρονα έμβλημα της ισχύος της εκκλησίας στις κρατικές υποθέσεις.

Η αναγραφή του θρησκευάματος καταργείται σήμερα από αυτή την δεύτερη πλευρά και όχι από την πρώτη. Ίσα – ίσα από την πρώτη άποψη η ορθοδοξία περνάει την δεύτερη νιότη της κυριαρχώντας ολότελα πάνω στον αθεϊσμό, πράγμα που φαίνεται πάνω απ' όλα στο ζήτημα του θρησκευτικού γάμου. Αλλά αν η ορθοδοξία δοκιμάζει ένα τέτοιο θρησκευτικό, έστω τελετουργικό θρίαμβο, είναι ακριβώς χάρη σ' αυτούς που τώρα δα αποφάσισαν τη μη αναγραφή της στις ταυτότητες. Όχι μόνο το ορθόδοξο ΠΑΣΟΚ του Παπανδρέου, αλλά ακόμα περισσότερο το ΠΑΣΟΚ των Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου είναι που δυνάμωσε τη δύναμη του ορθοδοξισμού και μάλιστα του πιο σκοτεινού και οπισθοδρομικού πυρήνα του που είναι ο αγιορειτισμός.

Αυτοί οι τελευταίοι κατοχύρωσαν την “κιβωτό της ορθοδοξίας” σαν τόπο προσκυνήματος, αυτοί ανέβασαν τους παπάδες στον Παρθενώνα στις τελετές του 2000, αυτοί όρισαν τον Αρχιεπίσκοπο επίσημο διπλωματικό βοηθό τους και του ανέθεσαν δύσκολες αποστολές στα Βαλκάνια και τη Ρωσία, αυτοί έδωσαν κύρος στην ναζιστική επίσημη ρώσικη ορθόδοξη εκκλησία και παρακάθησαν πρώτοι αυτοί μέσα σε όλη τη Δύση στα γεύματά της.

Η κατάργηση της αναγραφής του θρησκευάματος είναι η δήλωση που κάνει το νέο ρωσόδουλο καθεστώς ότι δεν δέχεται κανένα μοίρασμα εξουσία με τη σοβινιστική εκκλησία, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την άσκηση της εξωτερικής πολιτικής. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο οργανωτής της υπόθεσης των ταυτοτήτων είναι το υπουργείο Εξωτερικών και όχι το υπουργείο Εσωτερικών, που θα έπρεπε, ή έστω το Υπ. Παιδείας. (Δες πιο αναλυτικά άλλο άρθρο στο ίδιο φύλλο της Ν. Ανατολής). Γίνεται με τις ταυτότητες ότι γίνεται και με τις εθνικές μειονότητες: τη “δημοκρατία” στο εσωτερικό της χώρας δεν την φέρνουν οι εσωτερικές της εξελίξεις, οι εσωτερικές αντιστάσεις, ο λαός κ.λπ., αλλά οι ανάγκες της εξωτερικής πολιτικής. Είναι βαριές οι ευθύνες δημοκρατών σαν τον Σταθόπουλο ή τον Ν. Αλιβιζάτο που συμμετέχουν στα εργαλεία του Υπ. Εξωτερικών γι' αυτές τις υποθέσεις. Δεν υπάρχει πιο μεγάλη συνταγματική εκτροπή, πιο μεγάλη γελοιοποίηση οποιουδήποτε εκδημοκρατισμού από αυτή την ΑΜΕΣΗ υποταγή της εσωτερικής, στις ανάγκες της εξωτερικής πολιτικής. Ο Γ. Παπανδρέου επικαλείται βέβαια γι' αυτό τις υποχρεώσεις απέναντι στην Ευρ. Ένωση και τη δυνατότητα που αυτή έχει να επεμβαίνει στα εσωτερικά της χώρας μας.

Αυτή η επέμβαση ισορροπείται από την δυνατότητα επέμβασης κάθε ευρωπαϊκού κράτους, οπότε και της Ελλάδας στα εσωτερικά των άλλων κρατών μέσω των οργάνων της Ένωσης. Όμως αυτή η επέμβαση είναι θεσμική και έχει μια ορισμένη μορφή. Αν η Ένωση έχει πρόβλημα με μια πλευρά της εσωτερικής νομοθεσίας στην Ελλάδα επεμβαίνει μέσω του αντίστοιχου υπουργείου, εδώ του υπουργείου Δικαιοσύνης, ή του υπουργείου Εσωτερικών, ή του Υπ. Παιδείας. Βέβαια τώρα που εκδηλώθηκε επίσημα η υπόθεση των ταυτοτήτων, εκδηλώθηκε μέσω του Υπ. Δικαιοσύνης, αλλά ο νέος υπουργός Δικαιοσύνης είναι σ' αυτή τη θέση μόνο επειδή πρώτα λειτούργησε σαν παράγοντας του Υπ. Εξωτερικών σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο. Βέβαια εδώ συμβαίνει και το εξής: Ουδέποτε επενέβη η Ένωση στο ζήτημα των ταυτοτήτων, ούτε καν στο ζήτημα των σχέσεων κράτους – εκκλησίας. Η Ένωση χρησιμοποιείται από την ηγετική κυβερνητική “Αγία Τριάδα” μόνο σαν κάλυψη της ρώσικης πολιτικής.

Όμως η ρώσικη πολιτική δεν έχει καμιά διάθεση να προχωρήσει σε ρήξη με την εκκλησία συνολικά, δηλαδή σε θεσμικό διαχωρισμό εκκλησίας – κράτους, όπως πάντα απαιτούσαν οι δημοκράτες και όπως τώρα πολλοί λαθεμένα ελπίζουν νομίζοντας ότι με τις ταυτότητες γίνεται το πρώτο βήμα γι' αυτόν τον διαχωρισμό.

Εκείνο που γίνεται με τις ταυτότητες είναι ένα πρώτο βήμα για την ΗΓΕΜΟΝΙΑ της νέας φιλο-

ρώσικης κρατικής εξουσίας πάνω στην σοβινιστική εκκλησιαστική, και καθόλου ένα βήμα ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ.

Αν οι ρωσόδουλοι εξασφαλίσουν μ' αυτό το βήμα να υποτάξουν τους σοβινιστές στην εκκλησία δεν θα κάνουν καινούργια βήματα. Αν κάνουν καινούργια βήματα αυτά θα είναι πάντα σε μια κατεύθυνση: **Θα κόβουν τα πλοκάμια της εκκλησίας πάνω στο κράτος, αλλά όχι τα πλοκάμια του κράτους πάνω στην εκκλησία.** Η κυβέρνηση Σημίτη θέλει να συσφίξει τις σχέσεις της με μια ελεγχόμενη Εκκλησία.

Τέτοιες φύσεις είναι τα βήματα που περιγράφει ο αληθινός Σημίτης, δηλαδή ο ΣΥΝ, όταν ζητάει 10 μέτρα διαχωρισμού τάχα της εκκλησίας από το κράτος και που αποτελούν μόνο εκφράσεις της μείωσης του ρόλου της εκκλησίας σε μια πλευρά κρατικών υποθέσεων, σε εκείνες δηλαδή που το κράτος τοποθετείται απέναντι στους πολίτες.

Αυτά τα μέτρα είναι προς το παρόν μόνο απειλές που εκτοξεύει μέσω του ΣΥΝ ο Σημίτης στην εκκλησία και οι οποίες αν πραγματοποιηθούν, η εκκλησία θα χάσει ιδεολογική επιρροή και κυρίως χρήμα. Τέτοια μέτρα είναι ο υποχρεωτικός πολιτικός γάμος, η πολιτική κηδεία, η καύση των νεκρών και το ποιος θα ελέγχει το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία.

Αν οι παπάδες δεν υποκύψουν στο ζήτημα των ταυτοτήτων τότε ο Σημίτης θα σφίξει τη βίδα με τα υπόλοιπα μέτρα σταδιακά μέχρι να σπάσουν. Όμως ακόμα και αν θα πάει ως το τέλος σ' αυτή την κατεύθυνση θα μείνει οπωσδήποτε στη θέση της η άλλη κατεύθυνση, δηλαδή η εξάρτηση της εκκλησίας από το κράτος. Αυτή η εξάρτηση σήμερα έχει δυναμώσει. Το νέο καθεστώς έχει δυναμώσει την υπαλληλοποίηση των παπάδων, δηλαδή την πληρωμή τους από το κράτος με το να τους προικίζει και με κεφάλαια της Ένωσης, με το να τους αυξήσει τους μισθούς, (πριμ παραγωγικότητας) και με το να επισκευάζει, δηλαδή να πλουτίζει πάλι με ευρωπαϊκά λεφτά μέσω του Λαλιώτη τα Μοναστήρια. Κυρίως όμως η “ρώσικη” κλίκα έχει ανεβάσει την εξάρτηση σε μια νέα σφαίρα καθώς χρησιμοποιεί για πρώτη φορά τον Αρχιεπίσκοπο σαν απεσταλμένο του Υπ. Εξωτερικών. Αυτή τη σχέση με τον Χριστόδουλο την εγκαινίασε ο Πάγκαλος προφανώς κατ' εντολή Σημίτη και τώρα ο Γ. Παπανδρέου την έχει επισημοποιήσει και εντατικοποιήσει. Τέτοιο δέσιμο εκκλησίας και κράτους στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής, τέτοια αχρειότητα δεν την είχε επιχειρήσει ούτε η χούντα.

Είναι χαρακτηριστικό πως προχθές κιόλας ο Χριστόδουλος ματαίωσε επίσκεψή του στον Μιλόσεβιτς την ίδια στιγμή που για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια συγκρούεται με τον τελευταίο ανοιχτά η Μόσχα.

Αυτός είναι ο λόγος που κάνει τη μεταρρύθμιση τόσο παράξενη, δηλαδή τόσο ξαφνική, “τόσο από τα πάνω”, τόσο διοικητική, τόσο αντικεινοβουλευτική και το χειρότερο, τόσο προβοκατόρικη.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ

Εξηγήσαμε πριν ότι οι “ρώσοι” δεν μπορούσαν να ξεκινήσουν ζήτημα ταυτοτήτων πριν φέρουν στην εξουσία τον Γ. Παπανδρέου. Ταυτόχρονα δεν μπορούσαν να το κάνουν αυτό πριν τις εκλογές γιατί τότε θα τις έχαναν. Δεν μπορούσαν δηλαδή παρά να δράσουν στην πλάτη των μαζών, σαν πραξικοπηματίες ξαφνικά μετά τις εκλογές. Μια τέτοια δράση ωστόσο δεν φέρνει **αληθινές αλλαγές, δηλαδή αλλαγές στη συνείδηση των μαζών.** Ίσα – ίσα προκαλεί τις μάζες, τις προδιαθέτει αρνητικά απέναντι σε οποιαδήποτε μεταρρύθμιση. Θα ήταν τελείως διαφορετικά αν άρχιζε από τα κάτω ένα κίνημα για τις ταυτότητες σα δημοκρατικό πολιτικό κίνημα για την πραγματική ανεξίτηρη κεία, κίνημα που θα απαιτούσε μια γενικότερη νομοθετική αλλαγή. Όμως ένα κίνημα από κάτω που θα προετοίμαζε τα πράγματα και θα ζύμωνε δημοκρατικές ιδέες μέσα στο λαό δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τόσο στενούς και μάλιστα αρνητικούς σκοπούς σαν αυτούς που περιγράψαμε. Γιατί οι δημοκρατικοί κύκλοι, πρωτοβουλίες, κόμματα, κομματικές τάσεις που θα ζύμωναν το αίτημα δεν θα έμεναν σε αυτό, αλλά θα το ενέτασσαν απλά στο γενικότερο ζήτημα του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος. Όμως, όπως εξηγήσαμε ένας τέτοιος διαχωρισμός είναι ακριβώς εκείνο που δεν θέλει αυτή εδώ η κυβέρνηση, γιατί αυτή χρειάζεται σαν πιστούς υπηρέτες όχι μόνο ιδεολογικά αλλά κυρίως γεωπολιτικά την ορθοδοξία και την εκκλησία.

Αυτός είναι ο λόγος που οι “μεταρρυθμιστές μας” δεν σκέφτηκαν καν να εντάξουν στην αναθεώρηση του Συντάγματος, που οι ίδιοι αποφάσισαν, το μόνο μεγάλο ζήτημα που μένει για τον τυπικό εκδημοκρατισμό του, την κατάργηση δηλαδή της ιδρυτικής της αναφοράς του στην “επικρατούσα θρησκεία”.

Επίσης πέρα από το ζήτημα του διαχωρισμού εκκλησίας – κράτους, ένα τέτοιο κίνημα θα είχε στην πρωτοπορία του τους άθεους και από κοντά τις θρησκευτικές μειονότητες και από κοντά κάθε “αμαρταλή” εθνική μειονότητα. Αλλά ένα τέτοιο εκρηκτικό μίγμα δεν θα έμενε στον διαχωρισμό, θα δυνάμωνε αντικειμενικά και την αθεϊστική προπαγάνδα, και κυρίως, θα συνέντριβε το μύθο του προοδευτικού και μάλιστα εθνικού ρόλου της ορθοδοξίας. Η ορθοδοξία είναι μόνο ένα μεσαιωνικό σημάδι στο σώμα του νεοελληνικού έθνους που φανερώνει το ως τα σήμερα φεουδαρχικό, αντιδραστικό, ουσιαστικά αντιεθνικό τρόπο με το οποίο γεννήθηκε το νεοελληνικό κράτος μέσα από την ρωσοκίνητη εξέγερση του '21.

Για όλους αυτούς τους λόγους και άλλους τόσους θα ήταν αδύνατο στο Σημίτη να μη λειτούργησει πραξικοπηματικά. Για φανταστείτε μια Βουλή να νομοθετεί ζητήματα σχέσεων εκκλησίας και κράτους και από κάτω ένα κίνημα να περιμένει τις αποφάσεις. Αν είναι δυνατό να επιτραπεί κάτι τέτοιο την ώρα που η χώρα βυθίζεται στο μεσαιώνα με πρωτοβουλία ακριβώς εκείνων που αποφάσισαν ξαφνικά τη μη αναγραφή.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ

Αλλά ο Σημίτης δεν αρκέστηκε στο να λειτούργησει πραξικοπηματικά, λειτούργησε ακόμα περισσότερο σαν συνειδητός προβοκάτορας γιατί έβαλε στην προμετωπίδα της επίθεσής του την Ενωμένη Ευρώπη. Αντί να εμφανίζει αυτή τη μεταρρύθμιση σαν μέρος μιας εσωτερικής απαίτησης εκδημοκρατισμού, την εμφάνισε σαν απαίτηση της ήδη επιβαρυνμένης, στα μάτια της καθυστέρησης, με όλες τις εθνικές αμαρτίες Ενωμένης Ευρώπης. Γι' αυτό κυρίως την εξάρτησε εντελώς αυθαίρετα και παρατραβηγμένα από τις διατάξεις του νόμου του σχετικού με την Σέγκεν και δεν έφερε όπως όφειλε ένα νέο νόμο στη Βουλή. Μάταια ο δυστυχής Σταθόπουλος φώναζε ότι αυτή είναι μια εσωτερική απαίτηση, μάταια μια σειρά σοβινιστές παπάδες είχαν την ψυχραιμία να φωνάζουν ότι δεν ήταν η Ευρώπη που επέβαλε το νόμο. Ο προβοκάτορας Σημίτης συνέχισε να συνδυάζει το νόμο με την Ευρώπη και να προβάλλει επίτηδες την πιο ακατάλληλη στιγμή τη σχέση της ευρωπαϊκής με την ελληνική διάσταση του έλληνα πολίτη. Χρησιμοποιώντας μάλιστα το χιλιοτριμμένο σοβινιστικό επιχείρημα ότι η Ελλάδα φωτίζει αιώνες τώρα τον ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Ο Σημίτης έκανε με λίγα λόγια ότι μπορούσε για να εμφανιστεί το χτύπημα στη σοβινιστική εκκλησία σαν προερχόμενο από την άθρη, διαμαρτυρούμενη και καθολική Ευρώπη, προσφέροντας ένα υπέροχο δώρο στον χειρότερο κοινωνικό και πολιτικό σκοταδισμό. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ξαφνικά εξαφανίστηκε από τα τηλεοπτικά πάνελ το ψευτοΚΚΕ αφήνοντας τη σύγκρουση με τους σοβινιστές αποκλειστικά στους ευρωπαίους, ιδιαίτερα στους ευρωπαίους του ΣΥΝ, στον Μπίστη και σε μερικούς τεχνοκράτες συνταγματολόγους σαν τον Μανιτάκη, που υποστήριξαν την “επιβολή” της δημοκρατίας με το ίδιο αντιπαθητικό, επιθετικό στυλ με το οποίο οι κνίτες θα μπορούσαν να υποστηρίξουν την επιβολή του “δικίου του εργάτη”.

Το ψευτοΚΚΕ βγήκε δυνατά στην αρχή με τον Κολοζόφ, μόλις έκανε το πραξικόπημα ο Σημίτης για να τον βοηθήσει ώστε να σπάσουν οι παπάδες τις πρώτες δύσκολες ώρες. Όταν αυτοί έδειξαν ότι δεν είχαν δύναμη αυτό αποσύρθηκε για να μην εκτεθεί παραπέρα στη βάση του σοβινισμού ώστε να συνεχίσει να είναι ο αδιαμφισβήτητος ηγεμόνας του φαιοκόκκινου μετώπου. Για τον αντίστοιχο λόγο ουσιαστικά δεν βγήκαν ως τώρα στην πρώτη γραμμή ούτε οι υπόλοιποι “ρώσοι” δηλαδή ο Γ. Παπανδρέου, και κυρίως ο Λαλιώτης για να μην εκτεθούν στον παλαδαριό και το φαιοκόκκινο μέταπο γενικά. Ακόμα και τον φίλο τους αρλεκίνο Ευθυμίου φρόντισαν να μην τον εκθέσουν στα μάτια της εκκλησίας, βάζοντάς τον να προδίνεται τάχα από τον Σημίτη. Ειδικά ο στρατηγικότερος της τριάδας, ο Λαλιώτης, φρόντισε να μιλήσει μόλις προχθές και αφού είχε κριθεί η μάχη

ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑ ΣΗΜΙΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 7

για να καταφερθεί ταυτόχρονα κατά των σκοταδιστών (εννοώντας μόνο τους παλαιομερολογίτες και όχι την επίσημη εκκλησία) και των ... φωταδιστών εννοώντας τους φιλοευρωπαίους δημοκράτες και πιο ειδικά τον Σταθόπουλο.

Εδώ πράγματι αποδείχτηκε για μια ακόμη φορά σε πόσο θλιβερή θέση βρίσκονται οι σοβινιστές όταν χάσουν από τα πανιά τους το ρώσικο άνεμο. Παθαίνουν το ίδιο που παθαίνουν και οι αβαθείς δημοκράτες με την ανάλογη απόσυρση. Οι τελευταίοι νιώθουν τώρα πως έχουν δύναμη στα πανιά τους, δεν βλέπουν πάλι ποιος άνεμος τους ανεβάζει στον ουρανό και από πόσο ψηλά θα πέσουν όταν φυσήσει ανάποδα.

Έτσι κυβερνάει η Ρωσία και ανεβαίνει αδιάκοπα ανάμεσα σ' αυτή τη δίχως χαρακτήρα αστική τάξη παίζοντας το ακατανίκητο κεντρίστικο παιχνίδι της που θριαμβεύει μόνο όταν οι αντίπαλοι δεν έχουν αξιώσεις για μια συνεπή πολιτική. Τους φτάνουν μόνο λίγα ψίχουλα.

Έτσι τώρα νικούνται οι σοβινιστές. Με τι θράσος καμάρωναν στο μακεδονικό, ή μετά στο πλευρό της Σερβίας, πάντα ατιμώρητοι και θρασεείς τουρκοφάγοι. Και νάτοι τώρα πως ζάρωσαν. Δεν μπορούν ούτε μια διαδήλωση να κάνουν και έδωσαν όλο το έδαφος στους "666".

Μα τότε πώς είναι τόσο επίφοβοι αντίπαλοι για την ρώσικη συμμορία ώστε να χρειαστούν ειδικά μέτρα γι' αυτούς, ταυ-

τότητες, ρυθμίσεις, απειλές κ.λπ.;

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Πραγματικά είναι ισχυρότεροι από όσο φαίνονται ως τα τώρα. Η αδυναμία τους να απαντήσουν οφείλεται βασικά στο χτύπημα που δέχονται από τα μέσα από τον ίδιο το Χριστόδουλο. Ο βρώμικος αυτός φασίστας, το πιο δεξιό στοιχείο όλης της εκκλησίας δείχνει να έχει περάσει ήδη με τους ρωσόδουλους και να δουλεύει μαζί τους ενάντια στον σκληρό πυρήνα του σοβινισμού που έχει επικεφαλής του τους Καλλίνικο του Πειραιά, και Άνθιμο Αλεξανδρουπόλεως και φαίνεται πως διαθέτει έναν μεγάλο στρατό στη μεσαία και χαμηλή ιεραρχία. Ο Χριστόδουλος φάνηκε ήδη να τους εγκαταλείπει, στην περίπτωση του κνίτη Ανδρουλάκη αυτού του αυτοαποκαλούμενου "θεοφοβούμενου άθεου", που έγραψε το απ' ότι φαίνεται "βλάσφημο" βιβλίο του στα πλαίσια αυτής της νέας τακτικής Συν - Σημίτη.

Τώρα τα πράγματα έγιναν καθαρότερα. Ο Χριστόδουλος αντί να κάνει αμέσως ένα συλλαλητήριο έδωσε 10 πολύτιμες μέρες στον Σημίτη στο όνομα μιας σύγκλησης της Ιεραρχίας. Την ώρα που ο Σημίτης διαβεβαίωνε πως το ζήτημα των ταυτοτήτων έκλεισε, ο Χριστόδουλος έβαζε το τσιράκι του, τον Θεόκλητο Θεσσαλιώτιδας να δηλώνει πως το ζήτημα της ταυτότητας είναι δευτερεύον και ότι η εκκλησία θα υποχωρήσει αρκεί να μη συνεχίσει ο Σημίτης με νέα μέτρα. Δηλαδή ακριβώς ότι είναι η ρώσικη γραμμή.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο χαρακτη-

ριστικό. Ενώ οι Καλλίνικος, Άνθιμος είναι σκληροί στις ταυτότητες τονίζουν ότι η Ευρώπη είναι έξω από αυτή την υπόθεση και εγκαλούν τον Σημίτη ότι κακώς την επικαλείται. Αντίθετα ακριβώς ο Χριστόδουλος, που είναι μαλακός στις ταυτότητες, κατηγορεί κύρια την Ευρώπη και την παγκοσμιοποίηση γι' αυτές ενώ ταυτόχρονα αποδίδει την ευθύνη για την "ιεροσυλία" όχι στο Σημίτη, αλλά στους έξωκοινοβουλευτικούς συμβούλους του, δηλαδή στο Σταθόπουλο και τους άλλους ευρωπαίους. Αυτούς και μόνο δείχνει στα σκυλιά για εκδίκηση.

Θα πάει έτσι ο Χριστόδουλος ως το τέλος; Νομίζουμε ότι αν ο Χριστόδουλος δεν είχε δώσει προηγούμενα εγγυήσεις προδοσίας στους "ρώσους" αυτοί δεν θα ξεκινούσαν τον πόλεμο με την εκκλησία. Δεν νομίζουμε ότι θα ρίσκαραν να χάσουν ολοκληρωτικά έναν στρατηγικό τους σύμμαχο. Στόχος τους ήταν μόνο να τον εγχειρήσουν. Αυτός ο στόχος περιλαμβάνει διάσπαση της εκκλησίας και μάλιστα διάσπαση στους κόλπους του σοβινισμού.

Γιατί διάσπαση ανάμεσα στον εκκλησιαστικό μεσαίωνα και τους σχετικά πιο σύγχρονους και πιο προοδευτικούς παπάδες ήδη υπάρχει. Ο Χρυσόστομος Ζακύνθου και ο Θεόκλητος Ιωαννίνων πήραν από την αρχή θέση υπέρ της αλλαγής στις ταυτότητες, δηλαδή καθαρά προοδευτική θέση. Ανάλογη θέση έχει και ο Ιερώνυμος Θιβών που επίσης τον γκρέμισαν από σύγυρο διάδοχο του Σεραφεΐμ οι Σημιτικοί. Όμως δεν θα μπορούσαν ούτε να ήθελαν να στηριχτούν σ' αυτούς οι φαιο-

κόκκινοι γιατί τότε από αυτή την αναμέτρηση μέσα στην εκκλησία πιθανά θα γεννιόταν μια προοδευτική μη ρώσικη ή καλύτερα μια ευρωπαϊκόφιλη φράζια.

Χρειάζεται λοιπόν σήμερα ένας παπάς που και θα εγκαταλείψει τους σοβινιστές και θα μετατρέψει την οργή τους σε ρωσοφιλία. Αυτό ακριβώς κάνει ο Χριστόδουλος. Συμβιβασμός στην ουσία του ζητήματος, οπότε παίρνει μαζί του τους μετριοπαθείς παπάδες. Αντιδυτική όξυνση στο ιδεολογικό με το οποίο εξασφαλίζει ηγεμονία στους σοβινιστές. Είναι η ίδια τακτική που κρατάει, πιο ακραία, το ψευτοΚΚΕ. Το ψευτοΚΚΕ πάει με το Σημίτη στο ουσιαστικό ζήτημα, δηλαδή στην αναγραφή του θρησκευάτος αλλά στο ιδεολογικό επίπεδο κάνει το αντίστροφο. Ισχυρίζεται δηλαδή πως οι ταυτότητες είναι ένα δευτερεύον ζήτημα στα πλαίσια της Σέγκεν. Ότι δηλαδή η Σέγκεν αποτελεί και το κύριο ζήτημα και την κύρια έκφραση του "εχθρού" και στα ζητήματα της δημοκρατίας. Με αυτή τη μέθοδο ενώ το ψευτοΚΚΕ προδίδει το φαίδο για να εγχειρίζεται το "φαιοκόκκινο" μένει στρατηγικά μέσα του.

Να λοιπόν πως χάρη σ' αυτόν τον έξοχο καταμερισμό ρόλων η ρώσικη πολιτική μηχανή καταφέρνει με ένα συμπάρο τόσα τρυγόνια. Στην πραγματικότητα κυνηγάει με πολλές καραμπίνες.

Ανακεφαλαιώνουμε: Με τον "ευρωπαϊκό" Σημίτη, τον "ευρωπαϊκό" ΣΥΝ, και τον "ευρωπαϊκό" Μπίστη εγχειρίζεται τους σοβινιστές. Οι "ρώσοι" κρύβονται και φυλάσσονται έτοιμοι για την μετεγχειρητική περίοδο (Λαλιώτης, ψευτοΚΚΕ). Ο νέος φίλος τους Χριστόδουλος κρατάει τον άρρωστο δεμένο στο κρεβάτι για να εγχειριστεί, όπως τότε που ο Α. Παπανδρέου κρατούσε το ΠΑΣΟΚ δεμένο στην "κάθαρση" του '89 για να το εγχειρήσει το ψευτοΚΚΕ με τους Σημίτη - Λαλιώτη.

Σε όλη αυτή τη μάχη οι "ρώσοι" έχουν εξασφαλίσει, όπως είπαμε στην αρχή, την ενθουσιώδη και γεμάτη ευγνωμοσύνη υποταγή όλων των ευρωπαίων και τους έχουν αφήσει μάλιστα μόνους τους στην πρώτη γραμμή.

Κανείς δεν υπάρχει στη χώρα για να τους αποκαλύψει και να τους χτυπήσει σαν ενιαία οντότητα. Κανείς εκτός από την ΟΑΚΚΕ.

Ποτέ οι μαρξιστές δεν ήταν τόσο χρήσιμοι όσο στη διάρκεια αυτής της καλοδουλεμένης ίντριγκας που πρόκειται να κρατήσει καιρό ακόμα. Το μέτωπο των "ρώσων" με τους σοβινιστές βρίσκει πάντα απέναντι του ένα μικρό κομμάτι τολμηρών δημοκρατών. Αυτό έγινε πέρυσι στον "Ακάδημο" όταν άρχισε η περίοδος Γ. Παπανδρέου. Το μέτωπο όμως των "ρώσων" με τους φιλοευρωπαίους δημοκράτες φέρνει το απόλυτο σκοτάδι.

Είναι μια δύσκολη περίοδος που εμπειριέχει όμως και το ισχυρό αντίθετό της. Σε τέτοιες περιόδους μπορούν οι δημοκράτες, και ο λαός να σκεφτούν πιο ελεύθερα. Όταν οι "ρώσοι" ανοίγουν ζητήματα δημοκρατίας και ειρήνης τότε πολλοί τολμούν και ψάχνουν μακρύτερα. Αυτό το πλεονέκτημα πρέπει να το αξιοποιήσουμε.

Στην προκειμένη περίπτωση οφείλουμε να πιαστούμε από το ζήτημα των ταυτοτήτων και της ρώσικης ειρήνης στο Αιγαίο και το Μακεδονικό, οφείλουμε να ξεσκεπάσουμε τους προβοκάτορες και τους περιορισμένους αντιδραστικούς στόχους τους και να καλέσουμε το λαό να παλέψει για αληθινή δημοκρατία και αληθινή ειρήνη.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΡΩΜΑΙΟΥ

Μια συνηθισμένη υπόθεση με την απέλαση και την επιστροφή μιας αλλοδαπής οικιακής βοηθού ήταν η αφορμή να στηθεί μια τεράστια πολιτική προβοκάτσια κύρια σε βάρος του τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης Ρωμαίου τον Ιούνιο του 1998, γνωστού για την ειδικότητά του να αντιμετωπίζει τις προβοκάτσες των "κνίτικων" σοσιαφασιστικών κινημάτων, που είχε επίσης πολιτική οξυδέρκεια, κυρίως σε ότι αφορά την προέλευση των χτυπημάτων που δέχονταν και άλλοι "αντικνίτες" υπουργοί του ΠΑΣΟΚ (Τζουμάκας κλπ). Μαζί με αυτόν κατηγορήθηκαν ο Α. Βασιλόπουλος, αρχηγός της ΕΛΑΣ τότε, ο οποίος αποστρατεύθηκε στη συνέχεια, ο Γ. Γιάννης αντιστράτηγος, πρώην διευθυντής κρατικής ασφάλειας υπουργείου Δημόσιας Τάξης, ο οποίος αποστρατεύθηκε, ο Γ. Φλωρεντής σύμβουλος του Ρωμαίου και άλλοι.

Σύσσωμο το ρωσόφιλο μπλοκ εξαπέλυσε τότε δριμεία επίθεση σε βάρος του Ρωμαίου, και των άλλων, με αποτέλεσμα αυτός να αδυνατίσει πολιτικά και να γίνει έτσι εύκολο στο Σημίτη να τον διώξει από την κυβέρνηση. Αιχμή του δόρατος σε αυτήν την υπόθεση αποτέλεσε ο εισαγγελέας Γεράκης, ο οποίος ξεκίνησε έρευνα για να διαπιστωθεί τυχόν χρηματισμός και συναλλαγή και ο οποίος στη συνέχεια άσκησε διώξεις στους παραπάνω.

Μετά από δύο χρόνια όλοι αυτοί απαλλάσσονται με βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών. Είναι χαρακτηριστικό της υποκρισίας της δίωξης αλλά και της απόδειξης ότι αυτή είχε πολιτικά κίνητρα το παρακάτω απόσπασμα από το βούλευμα: "κατά την χρονική εκείνη περίοδο, η πολιτική του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και της ελληνι-

κής κυβέρνησης ήταν να νομιμοποιηθούν οι παρανόμως διαβιούντες εντός της ελληνικής επικράτειας" (Ελευθεροτυπία, 11-5).

Μετά την απόφαση αυτή ο Ρωμαίος είπε: "Δυστυχώς το απαλλακτικό βούλευμα δεν επανορθώνει τις προσωπικές ζημιές που προκάλεσαν οι αρχικές διώξεις. Δεν έχουν νομιμότητα οι εισαγγελείς να κρίνουν τη νομιμότητα ή όχι των πολιτικών αποφάσεων να χορηγηθούν άδειες. Η όλη έρευνα έγινε για να διαπιστωθεί τυχόν χρηματισμός και συναλλαγή. Παρ' ότι κάτι τέτοιο δεν προέκυψε, ασκήθηκαν διώξεις..." (στο ίδιο). Ενώ ο Βασιλόπουλος δήλωσε: "Ο κ. Γεράκης κρατεί όμηρο την Αστυνομία για τρία χρόνια. Προσωπικά δεν με κάλεσε καν για να με ρωτήσει αν η υπογραφή στην επίμαχη υπόθεση ήταν δική μου...εκτελέσαμε μια πολιτική απόφαση και παραδοθήκαμε βορά στην κοινή γνώμη ως διεφθαρμένοι..." (στο ίδιο). Και συμπληρώνει ο Γιάννης: "Φοβάμαι ακόμη να εκφράσω ότι αισθάνομαι...θα αρκεστώ να πω ότι η απόφαση του δικαστικού συμβουλίου πρέπει να προβληματίσει πολλούς και κυρίως την πολιτική και φυσική ηγεσία της Αστυνομίας, διότι με αποστράτευσαν πέρυσι ενώ εγνώριζαν την αθωότητά μου" (στο ίδιο). Αποκαλυπτικός ήταν και ο Γ. Φλωρεντής: "η καταγγελία της υπόθεσης είχε πολιτικό σκοπό και στόχο αν και προερχόταν από προσωπικά κίνητρα" (στο ίδιο).

Με αυτόν τον τρόπο όποιος αντιστέκεται στην επέλαση του ρωσόδουλου καθεστώτος διώκεται και συκοφαντείται με μια καλοστημένη προβοκάτσια.

Είναι χρέος των δημοκρατών να αντισταθούν σε αυτά τα σχέδια του αντιδραστικού καθεστώτος.

ΛΑΛΙΩΤΗΣ

ΟΥΤΕ ΑΕΡΟΔΙΑΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Ένα άλλο μεγάλο έργο που σαμποτάρεται χρόνια τώρα ο Λαλιώτης είναι ο λοξός διάδρομος στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου. Ο νέος αυτός διάδρομος πρέπει να χτιστεί στη θάλασσα, ώστε τα αεροπλάνα να μην πετούν πάνω από την πυκνοκατοικημένη περιοχή της Ν. Αλικαρνασσού που συνορεύει με το αεροδρόμιο.

Ταυτόχρονα όμως, ο νέος αεροδιάδρομος πρέπει να εξυπηρετήσει και τις νέες αυξημένες ανάγκες. Από το αεροδρόμιο διακινείται το μεγαλύτερο μέρος των τριών εκατομμυρίων τουριστών στην Κρήτη, και είναι ταυτόχρονα ο αεροπορικός κόμβος σύνδεσης του νησιού με τον υπόλοιπο κόσμο. Πρόκειται για ένα σημαντικό έργο υποδομής της βιομηχανίας μεταφορών της χώρας, όχι μόνο για τους λόγους που αναφέραμε, αλλά και για το ότι το αεροδρόμιο Ηρακλείου θα παίζει ρόλο στην υποστήριξη του αεροδρομίου των Σπάτων.

Το αεροδρόμιο Ηρακλείου είναι ταυτόχρονα και πολεμικό. Τα αεροπλάνα κατά την προσγείωσή, κυρίως κατά την απογείωσή τους πετούν σε πολύ χαμηλό πλάτος πάνω από την πυκνοκατοικημένη εργατούπολη της Ν. Αλικαρνασσού. Ο θόρυβος είναι τρομερός. Τα καυσάερα πέφτουν πάνω στην πόλη και ο κίνδυνος από τις δεκάδες καθημερινές πτήσεις κρέμεται πάνω από τα κεφάλια των κατοίκων. Εξαιτίας αυτής της απaráδεκτης κατάστασης, όλες οι κυβερνήσεις εδώ και δεκαετίες υπόσχονται τη δημιουργία του λοξού διαδρόμου. Το ΥΠΕΧΩΔΕ όμως σαμποτάρει συστηματικά αυτό το έργο, όπως και όλα τα μεγάλα έργα στην Κρήτη. Δεν το αφήνει να δημοπρατηθεί. Και αυτό με την καλυμμένη ανοχή και τη συνεργασία όλων των κομμάτων.

Στην περίπτωση του λοξού διαδρόμου, ο Λαλιώτης δεν μπορεί να προφασιστεί τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις του έργου, όπως κάνει συνήθως, για να το υπονομεύσει. Η μόνη σχέση του με τους "περιβαλλοντολόγους" αυτή τη φορά ήταν να προσφέρει ένα δωράκι εκατό εκατομμυρίων στους πανεπιστημιακούς της πρόην πρύτανη και σημερινής υφυπουργού υγείας, Σμπυράκη, για την περιβαλλοντολογική μελέτη. Περήφανη η Σμπυράκη πρόβαλε στην τηλεόραση αυτή την "κοινωνική προσφορά" της φαιοκόκκινης συντεχνίας της, λες και τα πανεπιστήμια έχουν δικαίωμα να κάνουν μελέτες όπως οι τεχνικές εταιρείες. Πρόκειται για παράνομο χρηματισμό

και στη μορφή και στο περιεχόμενό του.

Το επιχείρημα του Λαλιώτη, αφού δεν μπορεί να είναι οικολογικό, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχει καθόλου τη δυνατότητα εξαιτίας της γεωγραφικής θέσης του λοξού διαδρόμου να βάλει τους "περιβαλλοντολόγους" του να υπογράψουν την πολιτική του σαμποτάζ στο όνομα της επιστήμης του, τώρα αλλάζει. Γίνεται σεισμολογικό. Ο Λαλιώτης ανακάλυψε ότι ο νέος διάδρομος θα βρίσκεται πάνω σε σεισμογενές ρήγμα. Όταν εξαντληθούν τα ψευτοεπιστημονικά επιχειρήματα που αφορούν στο έδαφος, στον αέρα, στα νερά και στην ΠΑΣΟΚική αρλούμπα της υποβάθμισης της ποιότητας ζωής, ο Λαλιώτης φθάνει στα έγκατα της γης, στην περιοχή που είναι πιο απρόσιτη για τον πολύ κόσμο απ' ότι η επιφάνεια της γης. Το ίδιο επιχείρημα προβάλλει και ο ελληνικός σοβινισμός για το πυρηνικό εργοστάσιο που πρόκειται να φτιάξουν οι Τούρκοι στο Ακούγιου. Ο κίνδυνος από τους σεισμούς είναι μια άλλη πρόφαση. Αν πραγματικά εξαιτίας της σεισμικότητας της

περιοχής, έπρεπε να ματαιωθεί το έργο, ο Λαλιώτης θα έτριβε τα χέρια του. Θα επικαλούνταν τη σεισμολογική μελέτη που έκανε μια γαλλική εταιρεία. Η μελέτη όμως δεν έχει καταλήξει σε κανένα συμπέρασμα ακαταλληλότητας για το έργο. Αυτό το γνωρίζουν όλοι.

Όσο όμως προχωράει το σαμποτάζ του ΥΠΕΧΩΔΕ, τόσο ξεσκεπάζεται και ο χαρακτήρας του και δυναμώνουν οι αντιστάσεις της κοινωνίας στην υπονόμηση.

Ας δούμε πως τοποθετούνται στο πρόβλημα δύο γνωστοί σοβινιστές, τοπικοί παράγοντες του ΠΑΣΟΚ. Ο ένας μέλος του νομαρχιακού συμβουλίου που είναι κάτοικος Αλικαρνασσού, γεγονός που είναι και η σημαντικότερη αιτία κατά την άποψή μας που τον ενεργοποιεί αφού βέβαια οι ρωσόφιλοι δεν μπορούν να ελέγχουν και τη γεωγραφική κατανομή των κατοίκων των σοβινιστών, με αίτησή του προσπάθησε να συγκαλέσει έκτακτο νομαρχιακό συμβούλιο για το θέμα αυτό. Το συμβούλιο, παρά το ότι δεν είναι αρμόδιο γι' αυτό το θέμα,

έχει αρμοδιότητα στο θέμα της επικινδυνότητας του σημερινού αεροδρομίου. Οι "περιβαλλοντολόγοι" του Λαλιώτη σ' αυτή την περίπτωση της τρομερής ρύπανσης και του κινδύνου σιωπούν. Γράφει στην επιστολή του ο νομαρχιακός σύμβουλος: "Προσωπικά δεν υπήρξα ποτέ αισιόδοξος για την έκβασή του (σ.σ. εννοεί του έργου) και με κάθε ευκαιρία εξέφραζα την ανησυχία μου, γνωρίζοντας ή υποψιαζόμενος ότι στις κεντρικές υπηρεσίες του κράτους διατυπώνονται απόψεις αρνητικές παρά τις ειλικρινείς πιστεύω διαβεβαιώσεις της πολιτικής ηγεσίας".

Και παρακάτω: "Άλλωστε οι υποψιασμένοι σιγοψιθυρίζουν ότι το έργο έχει σκοπίμως "βαλτώσει". Εύχομαι και ελπίζω να μην είναι έτσι. Σε κάθε περίπτωση όμως, πειστική απάντηση στους ψιθύρους, μπορεί να δώσει μόνο η άμεση δημοπράτησή του".

Στην ίδια γραμμή και ο δήμαρχος Αλικαρνασσού, μπροστά στη βία του σοσιαλαφασιστικού σαμποτάζ παίρνει την παρακάτω θέση: "Η επιστολή μου στο ΥΠΕΧΩΔΕ, το υπουργείο Οικονομικών

και το Εσωτερικών, είναι η τελευταία προειδοποίηση. Πάμε για κατάληψη του αεροδιαδρόμου". Από την άλλη, προφανώς με στόχο να παρουσιαστεί η απύουσα λαϊκή αντίδραση στην πραγματοποίηση του έργου, εντελώς ξαφνικά, δύο ξενοδόχοι γειτονικής περιοχής έκαναν προσφυγή για την ακύρωσή του. Το μεγαλύτερο κανάλι της Κρήτης παρουσίασε στα δελτία ειδήσεων το θέμα με τον τίτλο: "Άσσος στο μανίκι του ΥΠΕΧΩΔΕ". Η αγανάκτηση του κόσμου είναι προφανής. Το ζήτημα είναι η μετατροπή της αντίδρασης στο παραγωγικό σαμποτάζ σε πολιτικό κίνημα εναντίον της καταστροφικής ρωσόδουλης πολιτικής.

Ο νομαρχιακός σύμβουλος για παράδειγμα μιλάει καθαρά για σαμποτάζ, αλλά ποια είναι η πολιτική που οδηγεί στο σαμποτάζ;

Μόνο η εργατική τάξη είναι σε θέση να απαντήσει σε αυτά τα ερωτήματα με πρωτοπόρο πολιτικό απόσπασμά της την ΟΑΚΚΕ. Η ρώσικη πολιτική που στοχεύει στην καταστροφή της χώρας και στη φασιστική δικτατορία πρέπει να ανακοπεί.

ΕΞΩ ΟΙ ΝΑΖΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής φιλοξενούνταν μέχρι πρόσφατα στον Ίντερνετ από τη Forthnet, εταιρεία συμφερόντων φιλικών στο Λαλιώτη, απ' όπου εκδιώχθηκαν από την πίεση των αντιναζιστών αλλά και τις διαμαρτυρίες της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, για το νόμιμο καθεστώς των ναζιστών. Εκδιώχθηκαν μάλιστα κάτω από την ίδια πίεση και από την ηλεκτρονική πύλη του Λαμπράκη στο δίκτυο.

Την ίδια στιγμή που στην Ελλάδα έχει αφεθεί στην πρωτοβουλία των ιδιωτών η υπόθεση της απαγόρευσης της παρουσίας των ναζιστών στο χώρο του διαδικτύου, στην Ευρώπη η απαγόρευση επιβάλλεται μέσα από τους κρατικούς θεσμούς και την αντιναζιστική νομοθεσία.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της στάσης της Γαλλίας απέναντι στην αμερικάνικη εταιρεία Yahoo, έναν από τους μεγαλύτερους κόμβους στο Ίντερνετ (το Μάρτη είχε δεχτεί πάνω από 145 εκατομμύρια επισκέπτες) για την ανοχή του απέναντι στους ναζιστές. Η Yahoo φιλοξενεί ένα site πλειστηριασμών, όπου μεταξύ των άλλων πωλούνταν ναζιστικά αντικείμενα: εμβλήματα, σημαίες, στολές και μπουκάλια (με Ζυκλόν Β., αέριο που σκότωνε τους εβραίους στα στρατόπεδα). Στις 22 Μάη, το Πλημμελειοδικείο του Παρισιού συνέστησε στη Yahoo να λάβει μέτρα ώστε να απαγορευθεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο site από τους Γάλλους χρήστες. "Ο δικαστής Ζαν-Ζακ Γκομέζ έδωσε στην αμερικάνικη εταιρεία προθεσμία ως τις 24 Ιούλη για να διαμορφώσει τις τεχνικές προϋποθέσεις που θ' απαγορεύουν την πρόσβαση σ' αυτό το site. Η δικαιοσύνη πιστεύει στην πραγματικότητα ότι η πώληση τέτοιων αντικειμένων αποτελεί "προσβολή στη συλλογική μνήμη της χώρας" και σημειώνει ότι "με το να επιτρέπει την προβολή του site

στη Γαλλία, η Yahoo διαπράττει αδίκημα σε γαλλικό έδαφος, ακόμη κι αν δεν το κάνει ηθελημένα (Μοντ, 24/5). Η Γαλλία επίσης αναγκασμένη με τη σειρά της να ειδοποιήσει τους χρήστες ότι η πρόσβαση στη συγκεκριμένη σελίδα αποτελεί πλημμέλημα. Η καταδικαστική απόφαση εκδόθηκε ύστερα από πρόταση της μη κυβερνητικής οργάνωσης "Διεθνής Λίγκα ενάντια στο Ρατσισμό και τον Αντισημιτισμό" (Licra) και της "Ένωσης Εβραίων Σπουδαστών Γαλλίας" (VEJF). Εκπρόσωποι του Yahoo πρόταξαν το επιχείρημα ότι η σελίδα απλώς έφερνε σε επαφή πωλητές και αγοραστές χωρίς να κάνει διαλογή των αγαθών, και ότι το αμερικάνικο σύνταγμα επιτρέπει τέτοιους πλειστηριασμούς στο όνομα της ελευθερίας της έκφρασης (στο ίδιο). Όμως δεν κατάφεραν να πείσουν το δικαστήριο. Σε μία συνεδρίαση του κρατικού "Φόρουμ Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων", στο χαιρετισμό του ο Γ. Παπανδρέου είχε δηλώσει ότι υπάρχουν δύο σχολές αντιμετώπισης του ναζισμού, η ευρωπαϊκή και η αμερικάνικη, και ότι η πολιτική της Ελλάδας κλίνει προς την αμερικάνικη σχολή. Αυτή ήταν η νομικοφανής εξήγηση του φαινομένου της ελευθερίας των ναζιστών στην Ελλάδα. Το φαινοκόκκινο μέτωπο καταγγέλλει τους Αμερικάνους ότι είναι οι πιο σκληροί "καταπιεστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων" στη χώρα τους και παγκόσμια, αλλά σε ό,τι αφορά το ναζισμό, και ειδικότερα την αντιμετώπιση του ελληνικού ναζισμού, αναβαπτίζονται σε "πρωταθλητές" της ελευθερίας της έκφρασης και της δικαιοσύνης!

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΑΛ ΓΚΟΡ: ΚΛΙΝΤΟΝ Ν° 2

Οι αναγνώστες της Νέας Ανατολής έχουν ίσως προσέξει πόσο πιστά ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, ο Αλ Γκορ, ακολουθεί το ρωσόδουλο Κλίντον στις πολιτικές του αποφάσεις. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι πρόκειται για ένα ακραίο υφεσιασμό που κινεί τον αμερικάνο αντιπρόεδρο σ' αυτή την κατεύθυνση. Φαίνεται όμως ότι υπάρχει πίσω του ένα σκοτεινό πολιτικό υπόβαθρο που ενισχύει παραπέρα τη θέση μας για τους δεσμούς της προεδρίας Κλίντον με τη ρώσικη υπερδύναμη.

Σε άρθρο του Patrick Cockburn που δημοσιεύεται στην εφημερίδα *Independent* και αναδημοσιεύεται στο *Βήμα της Κυριακής* (28/5), αναλύεται το πολιτικό προφίλ του Αλ Γκορ μέσα από τη σχέση του με τον αμερικάνο επιχειρηματία Χάμερ που αποδείχτηκε ότι έδρασε ως κατάσκοπος της ΚΓΒ. Ο Χάμερ ήταν προστατευόμενος του πατέρα του Αλ Γκορ, Άλμπερτ Γκορ, γερουσιαστή από το Τενεσί. Στις διασυνδέσεις του πατέρα του οφείλει την πολιτική του σταδιοδρομία ο γιος του, ο σημερινός Αλ Γκορ.

Αναδημοσιεύουμε το άρθρο αυτό γιατί είναι αρκετά αποδεικτικό ώστε να μπορέσουν οι αναγνώστες να βγάλουν τα συμπεράσματά τους.

«Όταν η προεκλογική εκστρατεία στις Ηνωμένες Πολιτείες για τις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου βρίσκονταν ακόμη στην αρχή, η προσπάθεια του αντιπροέδρου Αλ Γκορ να ακολουθήσει τον πρόεδρο Κλίντον στον λευκό Οίκο παραλίγο να βουλιάξει. Αιτία ήταν οι κατηγορίες που διατυπώθηκαν σε βάρος του, σύμφωνα με τις οποίες έκανε τα στραβά μάτια στη διαφθορά που επικρατούσε στη Ρωσία, παρά τις συχνές επαφές του με την ηγεσία της χώρας.

Ο αμερικάνος αντιπρόεδρος ήταν ευάλωτος επειδή μεταξύ των ετών 1993 και 1998 διαμόρφωσε την αμερικάνικη πολιτική απέναντι στη Ρωσία ως πρόεδρος της κοινής επιτροπής των δύο χωρών. Συμπρόεδρος του ήταν ο ρώσος πρώην πρωθυπουργός Βίκτορ Τσερνομύρντιν.

Ο κ. Γκορ προέβαλε το έργο του στην επιτροπή για να αποδείξει ότι είναι ένας έμπειρος πολιτικός που γνωρίζει καλά τις διεθνείς σχέσεις και όχι μια διακοσμητική φιγούρα στον λευκό Οίκο του κ. Κλίντον.

Το επιχείρημα αυτό λειτούργησε όμως σε βάρος του, γιατί πέτυχε πολλοί αναρωτήθηκαν για ποιον λόγο, αφού γνώριζε τόσα πολλά για τη Ρωσία, έμαθε από τις εφημερίδες για το σκάνδαλο με το ξέπλυμα 10 δις. δολαρίων μέσω της *Bank of New York*.

Οι επικρίσεις εναντίον της επιτροπής Γκορ- Τσερνομύρντιν δεν βρήκαν όμως τον πραγματικό στόχο τους, σύμφωνα με πηγές εδώ στη Μόσχα. Ο Γκορ έλεγε την αλήθεια όταν υποστήριζε ότι ήξερε πολλά για τη Ρωσία. Ωστόσο δεν μπόρεσε να εξηγήσει δημοσίως ότι οι γνώσεις του προέρχονταν από την εξαιρετική σχέση του πατέρα του, Άλμπερτ Γκορ του πρεσβύτερου, και του Αρμαντ Χάμερ, του αμερικάνου πολυεκατομμυριούχου, ο οποίος μετά τη συνάντησή του με τον Λένιν έγινε, το 1921, ο πρώτος ξένος επενδυτής στην τότε Σοβιετική Ένωση. Σύμφωνα με απόρρητα έγγραφα, ο Χάμερ έπαιζε το ρόλο του μεσάζοντα στο ξέπλυμα χρημάτων για τις σοβιετικές μυστικές υπηρεσίες και τα κομμουνιστικά κόμματα άλλων χωρών.

Ο αμερικάνος αντιπρόεδρος παρουσιάζεται συχνά ως μια «ξύλινη» και απλοϊκή εκδοχή του κ. Κλίντον. Στην πραγματικότητα το πολιτικό του υπόβαθρο είναι πιο περίπλοκο και πολύ πιο ενδιαφέρον. Η πολιτική καριέρα του ξηπάθησε μέσα από αυτήν του πατέρα του, του γερουσιαστή Αλ Γκορ από το Τενεσί, ο οποίος άφησε τη θέση του το 1971 για να γίνει διευθυντής του κλάδου άνθρακα στην πετρελαϊκή εταιρεία του Χάμερ με την επωνυμία *Occidental Petroleum*. Οι ετήσιες απολαβές του ήταν 500.000 δολάρια. Ο δεσμός μεταξύ Χάμερ και Γκορ ήταν στενός και είχε τις ρίζες του στα παλιά χρόνια, όταν ο Γκορ ήταν βουλευτής του Τενεσί. Σύμφωνα με μια αμερικάνικη πηγή ο Χάμερ είχε τον Γκορ «στο τσεπάκι του».

Σύμφωνα με τη βιογραφία του Χάμερ, που έγραψε ο Εντουάρντ Τζέι Έπσταϊν στις αρχές της δεκαετίας του '50, ο Χάμερ και ο Γκορ έγιναν συντάριοι σε μια επιχείρηση εκτροφής βοοειδών.

Ο Χάμερ χρειαζόταν πολιτική προστασία επειδή ο Έντγκαρ Χούμπερ, προτού ακόμη γίνει διευθυντής του FBI, τον θεωρούσε ύποπτο για κατασκοπία υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Για μια φορά ο Χούμπερ είχε δίκιο, αν και αυτό αποδείχτηκε το 1966, όταν η ρώσικη κυβέρνηση έδωσε απόρρητα έγγραφα στον Έπσταϊν. Όταν ο πατέρας Γκορ ήταν στο Κογκρέσο συνέβαλε στο να μην ενοχλεί το FBI τον Χάμερ. Ο Χάμερ ο οποίος πέθανε το 1990, είχε γίνει γνωστός για την προώθηση των επιχειρηματικών συμφερόντων του με δωροδοκίες πολιτικών και κυβερνητικών αξιωματούχων. Το 1967 κέρδισε ένα μεγάλο συμβόλαιο στη Λιβύη, πληρώνοντας μεγαλύτερη μίζα από οποιονδήποτε άλλον. Τον επόμενο χρόνο δίπλα του, στην τελετή των εγκαινίων των πετρελαιοληγών, στεκόταν ο πατέρας Γκορ.

Ο υιός Γκορ κληρονόμησε τις διασυνδέσεις του πατέρα του με τον Χάμερ και την *Occidental*. Ο δεσμός αυτός δεν έσπασε με τον θάνατο του Χάμερ. Το 1996 ο αμερικάνος αντιπρόεδρος έπαιξε έναν σημαντικό ρόλο, σύμφωνα πάντα με πληροφορίες, στην ιδιωτικοποίηση των ναυτικών εγκαταστάσεων αποθήκευσης πετρελαίου *Elk Hills* στην Καλιφόρνια, που τις αγόρασε αργότερα η *Occidental* αντί 3,5 δις. δολαρίων.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες πέρασε μάλλον απαρατήρητο το πόσο είχε ευεργετηθεί ο κ. Γκορ από τις διασυνδέσεις του Χάμερ και της *Occidental* πριν από το 1990. Τα δύο σκάνδαλα, που απειλούν σήμερα τις προεδρικές φιλοδοξίες του- η σχέση του με τους ρώσους ηγέτες και η στενότερη σχέση του με την *Occidental*-, έχουν τις ρίζες τους στην ανάμειξη της οικογένειάς του με τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του Χάμερ στη Σοβιετική Ένωση και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Χάμερ ήθελε πραγματικά να τον θεωρούν τον αρχιτέκτονα της ύψησης στις αμερικανο-ρώσικες σχέσεις. Προτού πεθάνει, σε ηλικία 92 ετών, διέθεσε τεράστια ποσά για έργα στη Σοβιετική Ένωση που δεν είχαν κανένα μέλλον. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που οι ρώσοι ηγέτες επιθυμούν μια προεδρία του Γκορ. Ο αντιπρόεδρος έχει δίκιο όταν λείπει ότι γνωρίζει πολλά για τη Ρωσία, αλλά είναι απίθανο να δημοσιοποιήσει για ποιον λόγο»

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 2

σεις που προβλέπει διαβουλεύσεις με τους εργαζόμενους, όχι μόνο δεν αναζήτησε μαζί τους μία λύση πριν προχωρήσει στο κλείσιμο, αλλά τους εκβίασε να δεχθούν τις αποζημιώσεις τους και να υπογράψουν τις απολύσεις άμεσα για να μη χάσουν τα χρήματά τους!

Σε ό,τι αφορά τις πιέσεις του δήμου και των κατοίκων, αποδείχθηκε ότι με την παρέμβαση του Περιφερειάρχη και της υφυπουργού Ανάπτυξης, Άννας Διαμαντοπούλου είχε ανατραπεί το δυσμενές πολιτικό κλίμα που είχε δημιουργήσει ο πρώην Νομάρχης Φωτίου, ενώ η σημερινή Νομάρχης είχε εκφράσει επίσης θετικές διαθέσεις. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι με την παρέμβαση της Επιτροπής Σωτηρίας είχε δημιουργηθεί ένα θετικό κλίμα στους κατοίκους, και συγκεντρώθηκαν 4.000 υπογραφές υπέρ της συνέχισης της λειτουργίας του εργοστασίου. Η μόνη πίεση που είχε απομείνει ήταν η κρατική πίεση και αυτή ήταν που οδήγησε τη ΣΥΕΛ στην απόφαση για το κλείσιμο, αυτή ήταν που έκλεισε το εργοστάσιο και οδήγησε στην ανεργία εκατοντάδες ανθρώπους, ανάμεσα σ' αυτούς και άτομα με ειδικές ανάγκες, χωρίς καμία ουσιαστική αποκατάσταση.

Η ανυπαρξία οποιασδήποτε ανάπλασης κατέρριψε επίσης τα επιχειρήματα της Προτύπου ότι δεν ήταν δόλια η συμπεριφορά της όταν αρνήθηκε να παρατείνει τη μίσθωση του εργοστασίου.

Δόθηκε μάχη για να μπορέσει να γίνει η εξέταση του μάρτυρα στο δικαστήριο για όλο το πολιτικό πλαίσιο που αφορούσε αυτές τις απολύσεις. Η πρόεδρος του δικαστηρίου προσπάθησε στην αρχή με επανειλημμένες παρεμβάσεις της να αποτρέψει οποιαδήποτε αναφορά στο γενικό αυτό πλαίσιο και πέταξε έξω από την αίθουσα την κάμερα του TV MAG-IC, του μοναδικού καναλιού που ήρθε για να καλύψει τη δίκη, σε μία προσπάθεια να υποβαθμιστεί η σημασία αυτής της δίκης. Αυτή η προσπάθεια έγινε ακόμα πιο φανερή σ' αυτούς που ήταν στην αίθουσα του δικαστηρίου κατά την εκδίκαση των προηγούμενων υποθέσεων, όπου η εξέταση των μαρτύρων διαρκούσε ώρα με ερωτήσεις για τα πιο ασήμαντα ζητήματα. Κάτω από τις αντιδράσεις του Γ. Νικολόπουλου που διαμαρτυρήθηκε λέγοντας ότι είναι αδικία σε μία υπόθεση με 173 εργαζόμενους χωρίς μέλλον να εμποδίζεται η εξέταση του μάρτυρά τους, και κάτω από την πίεση της παρουσίας των εργαζόμενων, η έδρα του δικαστηρίου αναγκάστηκε να αλλάξει στάση. Οι μάρτυρες της ΣΥΕΛ και της Προτύπου που εξετάστηκαν στη συνέχεια γιουχαίστηκαν από τους εργαζόμενους. Ένας εργάτης με σοβαρή αναπηρία στο ένα του χέρι, κατήγγειλε με δύναμη τους μάρτυρες-τσιράκια κι έσπασε το κλίμα που επιχείρησε να επιβάλλει η δικαστίνα.

Μετά την εξέταση των μαρτύρων έκλεισε η διαδικασία στο ακροατήριο και γύρω στο Σεπτέμβρη αναμένεται να εκδοθεί η απόφαση.

Η δικαστική μάχη στο εσωτερικό της χώρας, παρόλο που δεν έχει πιθανότητες να κερδηθεί λόγω του πολιτικού της χαρακτήρα, και παρά το γεγονός ότι νομικά η θέση των εργαζόμενων είναι ισχυρή, έχει ιδιαίτερη σημασία για τη στήριξη της νομικής προσφυγής στα ευρωπαϊκά όργανα.

Αυτή είναι η επόμενη μάχη που θα δώσουν οι εργαζόμενοι και η Επιτροπή Σωτηρίας, μία μάχη καταγγελίας της κατεδαφιστικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Η ως τα τώρα θετική πορεία αυτής της νομικής υπόθεσης στην Ευρώπη, σε αντίθεση με την αρνητική της πορεία στο εσωτερικό απαντά με τον καλύτερο τρόπο στο ερώτημα ποια είναι η δύναμη που κλείνει τα εργοστάσια και που πρέπει να συγκεντρώνονται σήμερα τα κύρια πυρά. Εννοείται και στην Ευρώπη οι Λαλιωτικοί θα επιχειρήσουν να χτυπήσουν την προσφυγή.

Ο ΠΟΥΤΙΝ ΔΙΟΡΙΖΕΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διαβάσαμε την είδηση στο *Βήμα* (28/5): «Δύο πρώην αξιωματικοί της πάλαι ποτέ "ΚΓΒ" και τρεις στρατηγοί είναι ανάμεσα στους πρώτους κυβερνήτες που επέλεξε ο νέος ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν (και αυτός πρώην αξιωματικός της ΚΓΒ) για να κυβερνήσουν τις επτά τεράστιες περιφέρειες στις οποίες διαιρέθηκε προσφάτως η Ρώσικη Ομοσπονδία».

Πράκτορες και στρατιωτικούς τοποθετεί παντού ο Πούτιν, ενώ η Δύση ασυγκίνητη παρακολουθεί τη σφαγή στην Τσετσενία, και ανοίγει όλο και περισσότερο την αγκαλιά της στους νέους τσάρους.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει την Κίνα στον ΠΟΕ

Στις 25 Μάη, το αμερικάνικο κοινοβούλιο ψήφισε νομοσχέδιο που ρυθμίζει την εγκαθίδρυση μόνιμων ομαλών εμπορικών σχέσεων (PNTR) μεταξύ των ΗΠΑ και της Κίνας. Το νομοσχέδιο πέρασε με 237 ψήφους υπέρ και 197 κατά. Οι κινέζοι φασίστες έτριβαν τα χέρια τους από τη χαρά και φάνηκε παράλληλα η αδυναμία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να διαγνώσει τον κίνδυνο που προέρχεται από το ρωσο-κινέζικο πολεμικό άξονα.

Ωστόσο, ο αμερικάνικος λαός στη μεγάλη πλειοψηφία του αποδοκίμασε την απόφαση, και το ίδιο έκανε μία σημαντική μερίδα της αστικής τάξης.

Μία δημοσίευση του περιοδικού "Business Week" έδειξε ότι το 19% των Αμερικανών αντιδρά σε μια εμπορική συμφωνία με την Κίνα που δε λαμβάνει υπόψη την προστασία των ανθρωπίνων και εργατικών δικαιωμάτων.

Ο ηγέτης των ρεπουμπλικανών, καθώς και μια μεγάλη μερίδα των ρεπουμπλικανών βουλευτών, υποστήριξαν το νομοσχέδιο βλέποντας το απλώς σαν μια καλή ευκαιρία για το αμερικάνικο κεφάλαιο να διεισδύσει την πάμφθην κινέζικη αγορά εργασίας (το εργατικό μεροκάματο στην Κίνα είναι υπερβολικά μικρό). Υπάρχουν όμως ρεπουμπλικάνοι αντιπρόσωποι που διαφω-

νούν με τη βελτίωση των εμπορικών σχέσεων με μια τέτοια χώρα, κυρίως γιατί ανησυχούν για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ. Σύμφωνα με τον *Εκόνομιστ* (20/5): "Η ΣΙΑ και το Πεντάγωνο δίνουν στους βουλευτές αναφορές που εξηγούν λεπτομερώς πως η Κίνα χρησιμοποιεί τα εξαγωγικά κέρδη της για να αναβαθμίσει τα οπλικά της συστήματα". Ανάμεσα σ' αυτούς που αντιδρούν είναι και αρκετοί δημοκρατικοί βουλευτές που πιέζονται από τα συνδικάτα.

Το νομοσχέδιο κινδύνευε να μην περάσει, και μάλιστα μέσα στους κόλπους του κυβερνώντος κόμματος παρουσιάστηκε μια ισχυρή αντιπολίτευση, παρόλη την πίεση που υπήρχε από τις επιχειρήσεις. Το *Newsweek*, 25/5 αναφέρει ότι: "όταν ο κοινοβουλευτικός ηγέτης των δημοκρατικών Ντικ Γκέπχαρντ αντιτάχθηκε στο νομοσχέδιο την περασμένη άνοιξη, στελέχη της Silicon Valley απείλησαν τους δημοκρατικούς με περικοπή των επιχορηγήσεων". Ο Κλίντον πρότεινε μία μεσοβέζικη λύση: να αποκατασταθούν μεν οι ομαλές εμπορικές σχέσεις, αλλά και να δημιουργηθεί επιτροπή που θα παρακολουθεί την τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και γενικά την τήρηση των προϋποθέσεων για να ενταχθεί η

Κίνα στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Έτσι, ο ρωσόδουλος κεντρικής κέρδισε την πλειοψηφία των βουλευτών.

Ένας από τους βασικούς παράγοντες ευημερίας στην κινέζικη οικονομία είναι οι ξένες επενδύσεις, στο μεγαλύτερο μέρος τους ασιατικές, που αποφέρουν το 1/5 του βιομηχανικού ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν) στην ασιατική ζώνη. Τέτοιου είδους επιχειρήσεις διοχετεύουν συνήθως το εξαγωγικό εμπόριο της χώρας σε αγορές ευρωπαϊκές και αμερικάνικες. Όμως αυτές οι επενδύσεις έχουν πέσει το τελευταίο διάστημα (*Μοντ*, 24/5). Γι' αυτό ο κινέζικος σοσιαλιμπεριαλισμός χρειάζεται το καθεστώς του PNTR (μόνιμων εμπορικών σχέσεων) έτσι ώστε οι Αμερικάνοι να εγγυηθούν στους Ασιάτες για τη φερεγγυότητα της κινέζικης οικονομίας. Σαν αντάλλαγμα η Κίνα θα περικόψει τους δασμούς για αρκετές αμερικάνικες βιομηχανίες. Τα κινέζικα προϊόντα λόγω της φθηνής τιμής τους, θα προτιμούνται στη Δύση ενώ τα δυτικά κεφάλαια θα κάνουν επενδύσεις στη χώρα και το κινέζικο καθεστώς θα χρησιμοποιήσει τα κέρδη του για την ενίσχυση του πολεμικού άξονα με τη Ρωσία και για την κατάληψη της Ταϊβάν. Το αμερικάνικο κοινοβούλιο επιπλέον δεν θα μπορεί να καταγγέλλει όπως πριν την κινέζικη πολιτική, αφού καταργείται η ετήσια αναφορά για την Κίνα που μέχρι τώρα ψήφισε αυτό το σώμα. Τέλος, πολλές κρατικές επιχειρήσεις θα κλείσουν και η Δύση θα κατηγορείται για την

αύξηση της ανεργίας. Την τελευταία λέξη στην πορεία της κινέζικης οικονομίας θα την έχει σε κάθε περίπτωση το στρατοκρατικό κινέζικο καθεστώς που κρατάει στα χέρια του την πανίσχυρη και ακμάζουσα πολεμική βιομηχανία. Άλλωστε κανένας σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να ισχυριστεί πειστικά ότι το καθεστώς του PNTR θα οδηγήσει σε αλλαγή της μέχρι τώρα βάνουσης κινέζικης πολιτικής απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Για τις επιδιώξεις της κινέζικης ηγεσίας χαρακτηριστικό είναι το δημοσίευμα της *Ελευθεροτυπίας*, 12/5: "Ο Σα Ζουκάνγκ, διευθυντής ελέγχου εξοπλισμών του υπουργείου Εξωτερικών της Κίνας, δήλωσε στην εφημερίδα "Τάιμς της Νέας Υόρκης" ότι η Κίνα εξετάζει από κοινού με τη Ρωσία την ανάπτυξη τεχνικών που θα έχουν σα στόχο "να αποκαταστήσουν τη στρατηγική σταθερότητα", συμπεριλαμβανομένων των μέσων "για να εξουδετερωθεί το ΕΣΑΑ (Εθνικό Σύστημα Αντιπυραυλικής Άμυνας των ΗΠΑ)... Όπως εξήγησε οι επιλογές που έχει το Πεκίνο είναι να αυξήσει τις πυρηνικές του κεφαλές, την αποτελεσματικότητά τους και να αναπτύξει αντίμετρα ή μέσα καταστροφής του αμερικάνικου συστήματος". Την ίδια στιγμή οι Αμερικάνοι αρνούνται στην Ταϊβάν την πώληση αντιτορπιλικών εξοπλισμένων με το αντιαεροπορικό σύστημα Aegis. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κάτω από την καθοδήγηση Κλίντον αφήνει ανοιχτό το έδαφος για την ισχυροποίηση του επιθετικού άξονα.

ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΧΤΥΠΟΥΝ ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΟΙ

Επίθεση σε εβραϊκό νεκροταφείο

Για τρίτη φορά μέσα σ' ένα μήνα οι ναζιστές της "Χρυσής Αυγής" χτύπησαν τους Εβραίους. Τη νύχτα της 20ης προς 21ης Απρίλη χάραξαν σβάστικες και αντισιμιτικές συνθήματα στη συναγωγή και το μνημείο του Ολοκαυτώματος στη Θεσσαλονίκη. Λίγο μετά έγραψαν αντισιμιτικά συνθήματα έξω από το σπίτι της Μελίνας Μερκούρη. Στις 29 Μάη μπήκαν στο μεγαλύτερο νεκροταφείο της εβραϊκής κοινότητας, στη Νίκαια, γέμισαν με συνθήματα και σβάστικες τη συναγωγή, το μνημείο του Ολοκαυτώματος και περίπου 50 τάφους που έλεγαν στα γερμανικά "Έξω οι Εβραίοι" και "ο Χίτλερ είχε δίκιο". Τη ναζιστική επίθεση καταδίκασε το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο της Ελλάδας και όριμα ο ΣΥΝ χωρίς όμως να ζητήσει να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές ενώ δεν είχε καταδικάσει επίσημα το πρώτο ναζιστική επίθεση στη Θεσσαλονίκη. Είναι ακριβώς η ένταση και η διάρκεια της αντισιμιτικής βίας των ναζιστών που ανάγκασε και τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Ρέππα να εκφράσει την οργή και τον αποτροπιασμό της κυβέρνησης και να υποσχεθεί στα λόγια ότι θα καταβληθεί κάθε προσπάθεια να βρεθούν οι υπεύθυνοι. Και λέμε ανάγκασε γιατί ο Σημίτης θα βρισκόταν εντελώς εκτεθειμένος αν δεν έβγαζε ούτε μια λέξη. Με τον ίδιο τρόπο κινήθηκε και ο κήρυκας της "ανωτερότητας του Ελληνισμού" Χριστόδουλος που έστειλε επιστολή στον πρόεδρο του Ισραηλιτικού Συμβουλίου. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλει την εντεινόμενη ναζιστική επίθεση ενάντια στους Εβραίους και το διαρκές σκάνδαλο της νομιμότητας των ναζιστών στην Ελλάδα. Θα πρέπει επιτέλους όλα τα πολιτικά κόμματα να τοποθετηθούν ανοιχτά και επίσημα για το εκτός νόμου και η κυβέρνηση να συλλάβει τους ήδη γνωστούς υπεύθυνους και όχι να τους προστατεύει. Η "Χρυσή Αυγή" με καταζητούμενο δολοφόνο τον υπαρχηγό της Ανδρουτσόπουλο, υπόδικους δυο μέλη της και επίσης καταζητούμενους άλλους τρεις για το κάψιμο της τούρκικης σημαίας στο Ιντερκοντινένταλ συνεχίζει να δρα ανενόχλητη. Το πολιτικό καθεστώς όχι μόνο καλύπτει τους ναζιστές αλλά κυρίως δεν κάνει την παραμικρή πολιτική εκστρατεία ενάντια στην πολιτική τους γραμμή που εκφράζεται με τις επιθέσεις αυτές. Ο αντισιμιτισμός αποτελεί μια διαδεδομένη ιδεολογία που τα τελευταία χρόνια εκφράζεται ιδιαίτερα με τον αντικαπιταλισμό και αντιδυτικισμό χιτλερικού τύπου. Σε ανάλογες περιπτώσεις στην Ευρώπη ακολουθεί μια τεράστια συζήτηση για τα αίτια και την αντιμετώπιση του αντισιμιτισμού. Η κυβέρνηση Σημίτη που απέσπασε τα συγχαρητήρια του ναζιστή Χάιντερ για τη στάση της απέναντι στις κυρώσεις της Ευρώπης ενάντια στη νέα αυστριακή κυβέρνηση φαίνεται ότι έχει βαλθεί να αποσπάσει και τα συγχαρητήρια των εγχώριων ναζιστών.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

συνέχεια από τη σελ. 6

σχετικό άρθρο της *Μοντ*, 20/5, αναφέρεται ότι στην Ουκρανία και τη Λευκορωσία παρατηρήθηκαν περισσότεροι καρκίνοι και λευχαιμίες, περισσότερα δυσμορφικά νεογύνητα, υδροκέφαλα και τυφλά, από οποδήποτε αλλού. Μια έρευνα στο περιοδικό "Nature" που έγινε πρόσφατα έδειξε ότι παρουσιάζεται σε μεγάλη περιεκτικότητα η ουσία καίσιου 137 σε δείγματα φυτών, καλλιεργειών, ψαριών κ.λπ. στη Μεγάλη Βρετανία και τις σκανδιναβικές χώρες. Στη Λευκορωσία, ο επίσημος απολογισμός είναι 31 θάνατοι, δηλ. οι πυροσβέστες που βοήθησαν να σβηστεί η πυρκαγιά, όμως κάθε χρόνο ανακαλύπτονται περίπου 100 νέες περιπτώσεις καρκίνου του θυρεοειδούς. Το ένα τέταρτο των εδαφών της χώρας είναι μολυσμέ-

νο και θα παραμείνει στα ίδια επίπεδα μόλυνσης τουλάχιστον για 100 χρόνια. Όμως ο λακές του ρώσικου ιμπεριαλισμού και δικτάτορας Λουκασένκο, κυβερνήτης της Λευκορωσίας, θεωρεί ότι το θέμα έχει λήξει. Μάλιστα, οι αστυνομικές δυνάμεις της χώρας παρενοχλούν τους φυσικούς επιστήμονες που έχουν αντίθετη γνώμη, όπως είναι ο Βασίλι Νεστερένκο και ο Γιούρι Μπανταζέφσκι. Με την ίδια ακριβώς "επιστημονική" λογική, θυμόμαστε καλά ότι όταν έγινε το ατύχημα, οι κνίτες τότε είχαν αναλώσει όλη την προπαγάνδα τους για να πείσουν το λαό ότι δεν υπάρχει μόλυνση και ότι πρέπει να καταναλώνει άφοβα όλα τα προϊόντα που περιείχαν ρώσικο σιτάρι.

Για τους Ρώσους το Τσερνομπίλ είναι ένα ατυχές συμβάν που πρέπει να ξεχαστεί. Ίσως κιόλας η νέα φαιοκόκκινη ιστοριογραφία να μην το αναφέρει καν.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΙ ΝΑΖΙ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Ντοκουμέντα της Διεθνούς Αμνηστίας

Την ώρα που οι Ρώσοι "ορθόδοξοι αδελφοί" διεκπεραιώνουν σχεδόν ανενόχλητοι τη γενοκτονία του τσετσένικου λαού, εφαρμόζουν παράλληλα ένα ασφυκτικό εμπάργκο πληροφόρησης για τις θηριωδίες τους σε οποιαδήποτε πληροφορία κρίνουν σαν "αντιρώσικη προπαγάνδα".

Στις 28 Μάη Ρώσοι αξιωματούχοι κατέσχεσαν δυο κουτιά με την αναφορά της Διεθνούς Αμνηστίας με τίτλο "Για την Πατρίδα" που αφορούσαν την Τσετσενία, στο αεροδρόμιο Σερεμέτγιεβο. Η υπεύθυνη ερευνήτρια της οργάνωσης Μαρία Κατζάροβα για τη Ρώσικη Ομοσπονδία και την Τσετσενία ταξίδευε προς το Βλαντικαβκάζ, στη "Δημοκρατία της Ν. Οσετίας", για να παρακολουθήσει ένα σεμινάριο πάνω στη Δημοκρατία, το Δίκαιο και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Βόρειο Καύκασο μετά από πρόσκληση της ρώσικης κυβέρνησης. Το σεμινάριο συνδιοργανώνεται με το Συμβούλιο της Ευρώπης. Οι ρώσοι αξιωματούχοι άνοιξαν τα κουτιά και σχολίασαν ότι πρόκειται για "αντι-ρώσικη αντικυβερνητική προπαγάνδα" που κριτικάρε το Υπουργείο Εσωτερικών και την αστυνομία. Μετά από συζητήσεις μεταξύ τους αποφάσισαν να κατασχέσουν το υλικό επειδή δεν πείστηκαν ότι η Διεθνής Αμνηστία δεν θα χρησιμοποιούσε την αναφορά για "εμπορικούς σκοπούς". Η Μ.Κατζάροβα πληροφόρησε το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών για το περιστατικό και ζήτησε τη συνεργασία του για να απελευθερωθεί το υλικό που κατασχέθηκε. Ωστόσο μέχρι τις 30 Μάη δεν είχε υπάρξει καμία απάντηση (ανακοίνωση Δ.Α. 101/30-5-2000).

Ωστόσο μέσα από το Ιντερνέτ έρχονται στοιχεία που φέρνουν οι ρώσοι δημοκράτες στο φως και στοιχειοθετούν τη γενοκτονία των Τσετσένων. Μια τέτοια δημοκρατική οργάνωση είναι "οι Μητέρες των Στρατιωτών" που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της πρώτης ρώσικης εισβολής στην Τσετσενία(1994-96). Τότε επιτροπές μητέρων πήγαιναν στο μέτωπο αναζητώντας τους γιούς τους και οι Τσετσένοι

παρέδιναν τους ρώσους αιχμάλωτους σ' αυτές. Συνέχισαν τη λειτουργία τους και μετά το τέλος του πολέμου ερευνώντας τις παραβιάσεις από το ρώσικο στρατό και μέσα σ' αυτόν. Στη δεύτερη ρώσικη εισβολή τα γραφεία τους άρχισαν να γεμίζουν πάλι με κόσμο που αναζητούσε τα παιδιά του. Το Μάρτη του 2000 το τμήμα της οργάνωσης στην Αγ. Πετρούπολη κυκλοφόρησε μια αναφορά για τον πόλεμο στην Τσετσενία και το ρώσικο στρατό. Το απόσπασμα που δημοσιεύουμε παρακάτω αφορά την "προπαγάνδα στις στρατιωτικές μονάδες." Έχει σαν θέμα του την "πρόκληση εθνικιστικών εντάσεων στις στρατιωτικές μονάδες" και αποτελεί το 5ο κεφάλαιο της αναφοράς. Αποδεικνύει περίτρανα πως η γενοκτονία των Τσετσένων γίνεται με πρόγραμμα, σχεδίαση και καθοδήγηση απευθείας από το Κρεμλίνο όσο και συστηματικά. Σ' αυτή τη χιτλερική προπαγάνδα οι ρώσοι ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούν και το Στάλιν, το μεγάλο λάθος του της εκτόπισης των Τσετσένων(χωρίς όμως να τους πνίξει στην Κασπία όπως τον εμφανίζουν να έκανε). Είναι κι αυτό δείγμα ότι το φαινοκόκκινο θα είναι η σημαία του νέου παγκόσμιου πολέμου.

"Ανάμεσα στους στρατιώτες υπάρχει μια χτυπητή ομοφωνία και κατηγορηματική συμπεριφορά στη στάση τους απέναντι στην ερώτηση του πως θα λυθεί η σύγκρουση στην Τσετσενία. Η λεξικολογική ανάλυση των όσων είπαν οι στρατιώτες, στρατεύσιμοι στις ένοπλες δυνάμεις από διάφορες περιοχές της Ρωσίας όπου υπάρχουν πολλές διάλεκτοι και ακόμα περισσότερο πολλοί διαφορετικοί όροι που αντανάκλουν τη συμπεριφορά τους απέναντι σ' εκείνους από τον Καύκασο("μαύροι", "αράπηδες" κτλ.) δείχνει ότι το

λεξιλόγιο των στρατιωτών από τον πρώτο τσετσένικο πόλεμο ήταν σημαντικά διαφορετικό από αυτό των στρατιωτών που υπηρετούν στον σημερινό πόλεμο.

Για κάποιο λόγο προβάλλεται η μη επιστημονική περιγραφή των Τσετσένων σαν φυλής και αυτό έχει οδηγήσει σε φράσεις ανάμεσα στους στρατιώτες όπως: "Πρέπει να ξεκάνουμε αυτή τη ράτσα", "Αυτή η φυλή πρέπει να εξαφανιστεί από το πρόσωπο της γης", "Ο Στάλιν είχε δίκιο όταν έπνιξε αυτή τη ράτσα στην Κασπία θάλασσα", "Πρέπει να κυνηγήσουμε αυτή τη ράτσα σαν ζώο και να σκοτώσουμε και τον τελευταίο απ' αυτούς", "Θα πολεμήσουμε μέχρι να μη μείνει κανείς όρθιος απ' αυτή τη φυλή", "Είναι πύθηκοι και πρέπει να καταστρέψουμε τη φυλή εντελώς", "Πρέπει να σιγουρέψουμε ότι δεν θα μείνει ζωντανός ούτε ένας από τη ράτσα τους".

Τέτοια ομοφωνία και έλλειψη διαφωνίας σε αυτά που είπαν οι στρατιώτες από διαφορετικές μονάδες και διαφορετικά σώματα στρατού δεν είναι σύμπτωση: κατά τη διάρκεια συζητήσεων ακούσαμε ξανά και ξανά για ιστορίες όπου διοικητές διμοιριών, λόχων, ταγμάτων και συνταγμάτων μιλούσαν στους κατωτέρους τους με τις ίδιες ακριβώς λέξεις. Από αυτό είναι δίκαιο να

υποθέσουμε ότι αυτός ο λεκτικός συγχρονισμός στη γλώσσα τόσο των διοικητών όσο και των οπλιτών έχει συγκεκριμένους δημιουργούς που κατέχουν τις μεθόδους της ομαδικής ψυχολογικής επιρροής.

Αναμφισβήτητα μια τέτοια σταθερή πεποίθηση ότι ο τσετσένικος λαός είναι μια φυλή που πρέπει να καταστραφεί ολοκληρωτικά δεν μπορούσε να εμφανιστεί ξαφνικά και εντελώς αβάσιμα σε δεκαοχτάχρονους-εικοσάχρονους νέους από εντελώς διαφορετικές περιοχές της χώρας που κατά κανόνα δεν είχαν δει ποτέ τους Τσετσένο και γι' αυτό δεν είχαν επαρκή λόγο, στην πολιτική τους ζωή, για το είδος του μίσους το οποίο είναι κυρίαρχο ανάμεσα στους σημερινούς στρατιώτες. Σ' αυτή την περίπτωση αντιμετωπίζουμε ένα νέο είδος επιρροής στους οπλίτες στο στρατό: οι αξιωματικοί στις ένοπλες μονάδες κάνουν ενεργή και συστηματική εθνικιστική προπαγάνδα υπολογίζοντας, όχι χωρίς λόγο, ότι το τυφλό μίσος των στρατιωτών για τον Τσετσένικο λαό θα αποτελέσει τον ενοποιητικό παράγοντα που χρειάζεται κάθε συλλογικότητα αν είναι να πετύχει τους διακηρυγμένους σκοπούς της. Αρκετές φορές επίσης έπρεπε να ακούσουμε δηλώσεις για την ανάγκη να σκοτώσουν τις τσετσένες

γυναίκες επίσης για να σταματήσει η γέννηση των μελλοντικών γιών των Τσετσένων. Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν επίσης με έναν αέρα πλήρους πεποίθησης αν και οι ίδιοι στρατιώτες είχαν πει προηγούμενα, εντελώς ειλικρινά, πως λυπόντουσαν για τους φιλήσυχους ρώσους πολίτες που σκοτώνονταν ανάμεσα στους κατοίκους της Τσετσένικης δημοκρατίας.

Κατά αυτόν τον τρόπο, η επιλεκτική φύση της καταστροφής ανθρώπων από συγκεκριμένες φυλές είναι προφανής. Δεν επιτρέπει καμία λύπηση είτε για τους φιλήσυχους Τσετσένους είτε για εκείνους που πολεμούν στην τσετσένικη πλευρά."

(πηγή: <http://www.ucsj.org/stories/04100rnmw.shtml>)

Το παραπάνω απόσπασμα μαζί με τα στοιχεία της ρώσικης βαρβαρότητας στην Τσετσενία θα μπορούσαν να αποτελέσουν πολύ εύκολα το κατηγορητήριο ενός Διεθνούς Δικαστηρίου για τα εγκλήματα πολέμου στην Τσετσενία. Μόνο που η Δύση προτιμά να σφίγγει το χέρι του Πούτιν

και το ΔΝΤ να χρηματοδοτεί τη Ρωσία. Όσο για τον ΟΗΕ αυτός έχει γίνει μια καρικατούρα της ειρήνης που υποτίθεται ότι υπηρετεί. Εκείνο που κυριαρχεί σ' αυτόν είναι το ρωσοκινέζικο βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

Δεκατέσσερα χρόνια έχουν περάσει από το πυρηνικό "ατύχημα" του Τσερνομπίλ, ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού, το οποίο έχει υποβαθμιστεί διεθνώς τόσο ως προς τις συνέπειες του, όσο και ως προς τις ευθύνες που φέρουν υπαίτιοι. Η έκρηξη στον αντιδραστήρα 4 του Τσερνομπίλ προκλήθηκε εξαιτίας της ίδιας της δολοφονικής φύσης του σοσιαλμπεριαλισμού, εξαιτίας της τάσης του να υποτιμά το λαό, και στη συγκεκριμένη περίπτωση με την έλλειψη

στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας. Ωστόσο, οι διεθνείς οργανισμοί (ΟΗΕ, Διεθνές Πρακτορείο Ατομικής Ενέργειας, Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας) δεν άσκησαν στη ρώσικη πλευρά τις πιέσεις που απαιτούνταν σε σχέση με το μέγεθος της καταστροφής.

Το Τσερνομπίλ σκότωσε, παραμόρφωσε και αρρώστησε με καρκίνο αρκετούς ανθρώπους σ' ολόκληρη την Ευρώπη, και το χειρότερο είναι ότι συνεχίζει να το κάνει. Σε

